

மெள்ளத்துயில்

ச.நாஜிப்

SUNTHAK...



# முனைஞாகி சுப்பில்

க. ரஷ்மி

(ஒவ்வொரு)

2000

- ❖ நூல் - மெளனத்துயில்
- ❖ எழுதியவர் - கு. ரஷ்வன்.
- ❖ முதற்பதிப்பு - கை 2000
- ❖ பதிப்புரிமை - நூலாசிரியருக்கு
- ❖ பக்கங்கள் - 106
- ❖ அட்டைப்படம் - சீவசந்தர்
- ❖ கணனி அக்கப் பதிப்பு -  
கங்கைகளம்பியுட்டர் பிறின்ட்  
யாழ்ப்பாணம்.
- ❖ விலை - ரூபா 100 / =



# கையுறை

என் வாழ்வின் இள வேண்டும்  
இதயத்தின் அடிப்பார பயிங்கும்  
இனியத்தீந்தமிழை விளைக்கும் - என்  
அன்பிற்கும் மதிப்பிற்குறுப்பு ஆசன்  
எப்போதுமே சுரந்து கொண்டிருக்கும்  
ஶஹ்ரப் போன்ற  
ஏழாலை பெற்றிருத்த இனிய நதி  
இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமனி  
மு. கந்தையா அவர்களிற்கு இந்நாலினை  
கையுறையாக அளிப்பதில்  
பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.



யாழ்ப்பானம் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்தறையின்  
சேரோவுட் வீரவுரூபாளர்  
தஞ் ச. வீராகுபுரன் M.phil அவர்கள் வழங்கிய

# அணிந்துரை

ஏழாலை இளங்கவிஞர் திரு கு. றஜீபன் அவர்கள் “பொன்துதுயில்” என்ற இக்கவிதைத் தொகுதியினை தனது முதலாவது நாலாக வெளியிடுகிறார்.

இத்தொகுதிக்கு அணிந்துரை எழுதுவதில் நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இதற்குப் பல காரணங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் தலையாயது. ஈழத்தின் மரபு வழிக்கல்விப் பாரம்பரியத்தில் ஏழாலை மண் பெற்றிருந்த முதன்மை. அந்த மண்ணில் நின்று கொண்டு இந்த இளம் கவிஞரும் கவிதை பாடியுள்ளார்.

தமிழர்கள் மீது திணிக்கப்பட்டுள்ள இப்போரும், அதன் உடன் பிறப்பான அவலங்களும் தரமான தமிழக கவிஞர்கள் பலரை தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இனங்கண்டுள்ளமை பலரும் அறிந்ததே. போரின் அவலங்களைத் தமது கவிதைகளில் பாடு பொருளாக்கிய கவிஞர் பலரும் இந்த மண்ணில் நின்று கொண்டே அவற்றை கவிதையாக்கியவர்கள் இத்தன்மையானது அவர் தம் கவிதைகளுக்கு தனியான கணிப்பையும் கனதியையும் கொடுத்தமையை அவதானிக்கலாம். இவ்வாறான ஒரு பின்னணியிலேயே இத் தொகுப்பின் கவிதைகளும் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மெளனத்துயில் என்ற இக்கவிதைத் தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள கவிதைகள், நவீன கவிதைகளாகவும், மரபுக் கவிதைகளாகவும் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். நவீன கவிதைகளில் வைரமுத்துவின் சாயலையும், மரபுக் கவிதைகளில் ஈழத்தின் மரபு வழிக்கவிஞர்கள் சிலருடைய சாயல்களையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

இக்கவிதைகளின் பாடுபோருள் பிரதானமாக இரண்டு தளங்களைச் சுற்றியனவாக அமைந்துள்ளன. அவற்றுள்

1. போரும் பேரின் கொடுமைகளும்
2. பேரினால் சூழ்ந்து வரும் தமிழ் கவசாரம்

போரின் கொடுமைகள் என்ற வகையில் செம்மணியின் மனிதப்புதைகுழி பற்றியனவாக இவருடைய கவிதைகள் பலவும் அமைந்திருப்பதனை அவதானிக்க முடிகிறது.

“அந்தோ தெரிகிறது  
பாலை நிலமல்ல  
புனித நிலம்  
அந்த  
மண்ணுக்குள் ஆயிரம்  
கதைகள் புதைந்திருக்கின்றன

**ஓ தலைமுறையின் வரவழே  
தரை மட்டத்திற்குக்கீழே”** (எங்கள் புதை குழிகள்)

“சொந்த மண்ணில்  
அந்நியராய்ப் புதைக்கப்படுகிறோம்  
யன் மதில் தானே உரியை கேட்டோம்  
யன்னுக்குள் அல்லவா  
**உரியை தநுக்குருக்கள்”** (எங்கள் புதைகுழிகள்)

“செம்மணியே  
செங்குருதி தோய்ந்த  
செம்மணியே

## எங்கள் செய்னிகளின் நெத்தால் நடை இன்று தூம்பு நிலானாய் (சதுப்பு நிலக் குழிகள்)

மேலே குறிப்பிட்ட கவிதை வரிகள் செம்மணியில் புதையுண்டு போன பல நூற்றுக் கணக்கான அப்பாவி இளைஞர்களின் சோகக் கதைகளை சுட்டியனர்த்துவனவாக அமைகின்றன. இப்புதைகுழி விவகாரம் கவிஞரின் மனத்தை எத்தனை தூரம் பாதித்துள்ளது என்பதனையும் இதனாடே இனங்காண முடிகின்றது. கவிஞர்களுக்கேயுரிய அசாத்தியத் துணிச்சலோடு இப் “போஸ் பொருளை” கவிஞர் பேச முனைந்துள்ளமையை பாராட்டாமலிருக்க முடியாது.

தமிழர்களின் பாரம்பரிய வாழ்வின் செழுமையினை கவிதைகளில் சில அலகுகின்றன. சீரோடும் சிறுப்போடும் வாழ்ந்த தமிழ்ச்சமுகம், எத்தனையோ அவலங்களுக்கு மத்தியிலும் யாழ்ப்பாணத்து “வடலிகள்” போல தலை நிமிர்ந்து நிற்பதனை,

“அகதி வாழ்க்கை  
 மக்களின்  
 அத்திவாரத்தைப் பெயர்த்தது  
 மரநிழல்கள் அவர்களின்  
 வாழ்விடங்களாயின  
 எத்தனை கொலைகள்  
 எத்தனை கற்பழிப்புகள்  
 இத்தனை தாங்கியும்  
 எம்மினம்  
 சோடை போகவில்லை”

(உரைக்கப்பட வேண்டியவை)

மேலே சுட்டிய கவிதை வரிகள் அச் சொட்டாக வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

போரின் கொடுமையினை; அதன் வக்கிரத்தினை; சமகால அரசியலின் செல்நெறியினை

“தும்மினால்” கூட

துப்பாக்கியை

தயார் நிலையில் வைக்குமளவுக்கு

யுத்தம் வக்கிரமானது

கண்களில் இல்லை கண்ணீர்

காற்றினில் இல்லை ஈரம்

கவிதை நாற்றினில் இல்லை சுவை

கரை மோதவில்லை அலை

ஏன்?

தும்ம் புதையுண்டது

இங்கு

தன்னிருக்குப் பக்ஸ் வந்தாலும்

இருத்தம் குடக்கலாம்.....” (கலைக்கப்பட வேண்டிய வேழங்கள்)

“இன்று

அரசியலுக்காக யுத்தமும்

யுத்தத்திற்காக அரசியலும்

பணச் சந்தையில்

விலை போய்க் கொண்டிருக்கிறது

(உரைக்கப்பட வேண்டியவை)

மேலே சுட்டிய கவிதை வரிகள் துல்லியமாக வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

“மென்ததுயிலின் ஆசிரியரை யான் நன்கு அறிவேன். தமிழின் பால் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டவர். எதையாவது சாதிக்க வேண்டுமென்ற பெரு விருப்புடையவர். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக பண்டிதமணி கலாநிதி மு. கந்தையா அவர்களுடைய விருப்பத்திற்குரிய நன்மாணாக்கர்.

இக் கவிதைத் தொகுதி கவிஞரின் முதலாவது “பிரசவமாக” அமைவதால் இப்பிரசவத்தை “ஆழந்ப் பாவனைகளற் ற இயல்பான பிரசவமாக” விடுவதே சரியான அனுகுமுறை என்று நினைக்கின்றேன். இவருடைய கவிதைகளிலே தான் சொல்ல முனைந்த கருத்துக்களை சொல்லி விட வேண்டும் என்ற வேகம் பெரிதும் முனைப்புற்று நிற்பதனை எவரும் அவதானிக்கலாம். இத்தன்மை அவரது கவிதைகளைச் சில இடங்களில் பலவீனப்படுத்தியும் உள்ளது.

காலம் இக்கவிஞருடைய கவிதைகளிலே கனதியையும், முதிர்ச்சியையும் கொண்டு வருமென நிச்சயமாக நம்பலாம் அதற்கான சாயல்கள் இவரது கவிதைகளில் ஆங்காங்கே பளிச்சிடுகின்றன.



## வந்தவா இறங்நுளே

வந்தவா வசந்த னாக்  
 வளர்ளான் கொழுந்தின் மரமை  
 சந்தவாவாவக் கிழறுவ் கீழுங்  
 சிற்புக்க் பெவ்வியின்ன  
 வந்தென்றுவர் நின்றா வன்டோர்  
 வால்பன் 'பீனாஸ்' இங்ளான்  
 பெந்துமிழுக் கல்வதை பெய்யக்  
 சந்தெனக் குதுவும் னார்தான்



முந்துய ஏழுத்தி ரூண்டோ  
 என்றனன் குந்தான் பார்த்தேன்  
 கொங்த விழி மலர் வஹ் பெடன்னாக்  
 குலவிற்பிறுவ் அந்த ராந்மா  
 சொந்தமீல் செவலுக் க்கு  
 தூாங்குக என்ற தென்னன  
 அந்தராத் மாவன் சுற்றை  
 அடியொற்றி நின்றேன் நானே



எழுபிக்கு பெதுன்றேன் நாலும்  
 எழுந்தான் அவைகும் மேன்சீலும்  
 எழுபிக்குதுங் கெர்ந்தாற் சுட்டிக்  
 காட்டுவன் மற்றுங் தேடல்  
 முழுவதும் அவன்பொரா ரூப்பு  
 வன்சீரயான் டவஙா சஞ்சில்  
 எழுதுவ தொன்ற வன்ற  
 எதிலுமே வீர்த்த காங்கான்



செழுமைன முன்றில் வடுந்  
 தேம்பெருத் போம்பன் நிழில்  
 மழுதுகர் பட்சி சாலம்  
 பரங்கணம் கருந் சுட்ட  
 மழுபியளனக் தூன்டோ வந்தீ  
 முங்கீர்பொரா வீருங்குச் செல்வன்  
 எழுதுமாவ் வையதி காண  
 என்னுன்னும் பொருானம் பீற்றும்



இன்றுநும் நாடு தன்னில்  
 இதயத்தொட்ட குலுப்பா ந்துகும்  
 நுன்றயில் குருர திட்சி  
 துயவந்துக்கு கொடுமை மற்றும்  
 கொன்றுதுப் புதைக்கும் நஷ்டச்  
 யாவுமின் கவன்பீப ஓாவுக்  
 கொன்றிய கவவப்பா கான  
 இன்னமையன் வண்ண மீதாம்



## உள்ளுறை

அகரஞ்சர் தர்மம் நீதி  
நிபாயம்தீக் கிரமம் என்னப்  
பகரும்பா சீரிலங் காவீல்  
செந்தமிழ் வாழவு மானம்  
நீகரவுண் டானு மாட்சி  
நிட்டுரந் தெரிக்கு மிந்நால்



## வாழ்த்து

பொய்யெலாந் தூட்டி குட்டி  
புரை புரை கிணியுந் தோழுந்  
தூயல்மேந் தூயல் கூட்டுச்  
சுமைத்தசா சுத்தல் மட்க  
தூயமா நெல்லாம் தூயும்  
நும்மவர்க் குனர்வு விறச்  
செய்யுமிக் கவ்வது வாழ்க  
செல்வன் நம் நஜீபன் வாழ்க

இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி மு. கந்தையா



# வாழ்த்துரை

“மேகமாகி பெண் தன் மேனியழகைப் பார்ப்பதற்கு வைத்த கண்ணாடி இலங்கை” இது கம்பனுடைய கற்பனை.

“இந்து சமுத்திரத்தீன் முத்து இவ்வீழம்” – என்பது மேனாட்டார் வாழுரிச் சொன்ன கூற்று

“இந்தீயா உகுத்த கண்ணீரத்துளி போலல்லவா இருக்கிறது ஸ்ரீலங்கா” 1983இல் நிகழ்ந்த இனச் சங்காரம் பற்றி வீவரணப் படம் தயாரித்த BBC நிருபரின் வர்ணனை இது.

இப்பாடிப் பார்வைகள் பலவிதம் ஆணால் ஆழகான இந்தத்தீவு கடந்த பதினேழு ஆண்டாக கொடிய இனப்போர்ணால் சீரழிந்து கொண்டிருக்கிறதென்பதே கசப்பான உண்மை இழக்கக்கூடாத இன்னுயீர்களும் வீலைமதிப்பீல்லாத சொத்துக்களும் தொலைந்து போக, செய்வதற்யாது தீகைத்து நிற்கிறோம்.

ஆழிவும், அச்சமும், காணாமற் போதலும் எம்வாழ்வை அர்த்த பற்றதாக்கிவிட்டன. இட்பெயர்ச்சியோ புலப்பெயர்ச்சியோ எம்பிரச்சீகனைகளுக்குத் தீவு தரவல்லனவல்ல என்பது தெளிவாகவே தெர்கிறது.

மனச் சாட்சீ படைத்த ஏந்த எழுத்தாளனாலும் இந்த அவல நிலையைப் பாடாமல் – எழுதாமல் – வாளா இருக்க முடியாது. அதைத்தான் இளங்கவீஞர் ரஜீபன் செய்துள்ளார்.

அதீகார வர்க்கத்தின் ஒடுக்கு முறைக்குப்பலியான ஒரு சமூகத்தின் குரலாக இக்கவிதைகள் உருத்தே ஓலிக்கின்றன. கறிப்பாக செம்மணி தந்த சோகம் இத்தொகுதி முழுவதும்

இழையோடுகின்றது. ஒரே பொருள் பற்றித் தீரும்பத்தீரும்ப எமுத நேர்ந்த போதும் அவர் ஆவேஷம் ஓயவீல்லை.

‘யுத்தம்  
யுதகுழிகளை வெட்டுக்கூது  
அத்காரம்  
அவந்தை நிரவுக்கூது’

‘ங்கு  
யுத்தத்தால் வீழ்த்தப்படுவது  
இலக்குகள் அல்ல  
உறவுகள்’

என்ற வரிகள் சொல்லாயற் சொல்லும் செய்திகள் பல.

படைப்பாற்றல் மிக்கவற்களுக்கே வாய்க்கும் பழமப் பிரயோகங்கள் செலவேணும் இக்கவிதைகளில் காணப்படும் ஆறுதல் தருகிறது.

‘கல்லும் முள்ளும் நந்தந் பாதை  
கால் நடக்க நேர்ந்தது .....  
கன்னிப் பென்கள் சேலை பந்தைக்  
காட்டுச் செழியல் சீக்குது .....  
செத்துப் போகும் பின்தத்தின் நாந்தம்  
தென்றல் காவச் செல்லுது.....’

## என்பன உதாரணங்கள்

றஜீபன் இளைஞர், நிறையவே, எழுத்தீருக்கிறார். எழுதிய யாவும் திறம்பட அமையும் என்று எத்ரபார்க்கமுடியாது. மங்கியதோர் நிலவினிலே - கனவினிலே வந்த அழகுத் தெய்வம் பாரதிக்குச் சொன்னது.

கவீததக்கு வாகனம் மொழி கவிஞர்கள் மொழியின் நெளிவு சுற்றிவக்களை அறிந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும் மூது நீண்ட இலக்கிய வழியோடு பரிச்சயத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். வளரும் இவ்விளங்கவிஞருக்கு என் வாழ்த்து உரியது.

‘ஹம்’  
பொற்பத் தீ  
கொக்குவல்.

கவ்ஞர் சோ. பத்மநாதன்



# மன்னுரை



ஆத்துக் தமிழராகிய எது இருப்பே இங்கு கேள்விக்குறியாகி, நாம் படும் கிள்ளல்களையும் எது சனநிலையையும் கண்டு நெஞ்சு பொறுக்காது ரூறுகின்ற ஒர் இளங்கவியுள்ளத்தின் படையலாய் இக்கிரை நூல் விளங்குகின்றது.

சில மாடுக் கவிதைகளும், பெருமளவு புதுக்கவிதைகளும் இந்நாலினை அணி செய்கின்றன. இவற்றைப்படிக்கும் போது கண்ணிடும், செந்தும், கடுஞ்சுர்றும், புல்லிப்பும் அவ்வப்பொழுது எனக்கு உண்டாயின என்று கூறுவதற்கு நான் நானாவில்லை. சொல் தளர்ந்து, கோலாவரி சோந்த நடையினாய் பல்கழன்று பரிபவழும் முதியோனாகிய எனக்கே இத்தகைய உணர்ச்சிகள் என்னையும்பிறி உண்டாகுமானால் இவற்றைப் படிக்கும் இதொடு உணர்ச்சிகள் எவ்வாறாகுமோ? இவைதாம் இந்த இளங்கவிஞரின் வெற்றி என்னாம்.

சொந்த மண்ணில்

அந்நியராய்ப் புதைக்கப்படுகிறோம்

மண் மீதில்தானே, உரிமை கேட்டோம்

மண்ணுக்குள் அல்லவா

உரிமை தருகிறார்கள்

என்ன போன்ற கவிதைத்துவிகள் அக்கினிக்குஞ்சாய் மாறிச் சிறுமைக் காட்டப்படியே கட்டிரித்தல் கூடும்!



ஓ தீபமே!

புதைந்த உண்மைகள்  
உன்னால் வெளியாயின  
அடக்குமுறையின் அரங்கேற்றம்  
சிதைந்தது.

ஆதிக்கமுதுகில்  
பிரம்படி வீழ்ந்தது - அது  
அவனி எங்கும்  
அழகாய்க் கேட்டது.

மேலே குறித்த கவிதை அடிகள் பிள்ளைகள் பெற்றோரின் நெஞ்சுக்கள் அனைத்திலுமே பேரடியாய்ப் பேரடியாய் விழுக்கூடியன என்பதே என்குற்று.

இன்னும் இப்படி எந்தனை எந்தனையோ? இவற்றைத் தழு செஞ்சக் குருதி கொண்டு கவிச்சித்திரங்களாய், உணர்ச்சித்துரிகையால் சித்திரித்துக் காட்டிடும் கவிஞர் ரஜீபன் வாழ்க வளர்க என வாழ்த்தி அயைகின்றேன்.

நாயன்மர்க்கட்டு  
யாழ்ப்பாணம்

சொக்கன்



# நுய்புரை



சமுத்தின் கவிதைச் சோலையிலே காலத்துக்குக் காலம் பலவிதமான கவி மலர்கள் மலர்ந்திருக்கின்றன. இரண்டாயிரமாம் ஆண்டின் ஆரம்பத்திலே புதிதாகப் புத்திருக்கும் “மெளன்த்துயில்” என்னும் இக்கவிதை நால் ஓர் “அக்கினிப் பூ” ஆகும். தமிழ் நெஞ்சங்களுக்குள்ளே நீறுபுத்த நெருப்பாகக் கண்று கொண்டிருக்கும் சோக நினைவுகள் இக்கவிதைத் தொகுதியிலே கொழுந்துவிட்டெரியும் “நெருப்பாக அனல் கக்குகின்றன.

விடை பெற்றுப் போகும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலத்தின் கோர சம்பவங்களையும், சோக நிகழ்வுகளையும் உணர்ச்சித் துடிப்போடு எடுத்துச் சொல்கிறது இக் கவிதை நால்.

இந்நூலிலுள்ள கவிதைகளை யாத்த இளம் கவிஞரான றஜீபன் அவர்கள் ஏற்கனவே பல கவிதைகளை இயற்றியவர். ஆயினும் முதன்முதலாக அச்சேநி நால் வடிவம் கொண்டு வெளிவருவது “மெளன்த்துயில்” என்னும் இக்கவிதைத் தொகுதியே. இக்கவிஞர் இயற்றிய “ஒரு நதியின் தேடல்” “வைகறைக் காற்று” மரணத்தில் ஒரு மாறுகல்” போன்ற கவிதைத் தொகுதிகளை நான் படித்திருக்கின்றேன். இயற்கை எழிலிலும், இறை பக்தியிலும், தமிழின் சுவையிலும் மனதைப் பறி கொடுத்த கவியர்களுக்கின்றன. இயற்கை எழிலை இரசித்து இறைபக்தியில் தினைத்து, தமிழின் சுவையில் இலயித்து அக்கவிதைகளை பாடிய கவிஞர், இன்று தமிழ்மருடைய

வாழ்க்கையோடு பின்னிப்பிணைந்து விட்ட சோகத்தின்  
குழந்தைகளாய் மௌனத்துயிலின் கவிதைகளை  
வடித்துள்ளார்.

இக்கவிதைத் தொகுதியிலே வெல்வேறு தலைப்புகளில்  
கவிதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. கல்லறைக்கவி,  
இதயத்தில் அவிழ்ந்த இரங்கந் பா, எங்கள் கல்லறை  
மீதில், பாட வேண்டிய முகாரி, நாங்கள் புதைகுழிகள்,  
சதுப்புநிலக் குழிகள், மரணித்துவிட்ட மனிதனேயும் போன்ற  
தலைப்புகளும், அவற்றிலே இடம் பெற்ற கவிதைகளும்  
அக்கினிப் பூவின் செவ்விதழ்களாய் இதயத்தைத்  
தீண்டுகின்றன. ஒரு பானை சோந்றுக்கு ஒரு சோறு பதம்  
என்பது போல பதம் பார்க்கச் சில கவி வரிகள்.

“சந்தனக் காற்றின் ஈரம் போய், செந்தனல் காற்று வீசுதே”  
“யுத்தம் என்றதொரு பேய்க்காற்று தமிழினத்தின் ஆணி  
வேரைக்கூட அசைத்துக் கொண்டிருக்கும் வேளையில்.....”

“இந்த நாட்டில் மலரும் பூக்கள் எல்லாம்  
கல்லறையில் அஞ்சலி செய்வதற்காகவே மலர்கின்றன”  
“சமாதானப் புனா பறக்கிறது ஆணால் அதன்  
இறகுகளுக்குள்ளும் துப்பாக்கி ஓளிந்திருக்கிறது”  
“ஜந்து வயதுச் சிறுவனும் துப்பாக்கியோடு நின்றால்  
அவனுக்கு அடங்குவதும் யுத்த நாகர்மாகி விட்டது.

கவிஞர்? சில கவிதைகளில், தமிழன் முன்பு,  
எப்படியெல்லாம் வாழ்ந்தான் என்று பழங்குடை பேசுகிறார்.  
இன்று ஏன் இந்த நிலை வந்த தென்றும் ஏங்குகிறார்.

“வட்ட முகத்தில் பொட்டு வைத்து  
வாசல் தெளித்து கோலமிட்டு  
துளசி சுற்றி பசு பார்த்து  
கணவன் காலில் ஆசி பெற்று  
கண்ணில் தாலி ஒந்றியெடுக்கும்  
கண்ணியம் தவறா பெண்மை வாழ்ந்த  
புண்ணியம் சேர்த்த புனிதபூமி

புயலில் சிக்கிய மாயம் கண்டு காட்டு மூங்கிலே முகாரி பாடு;

பாலுக்கு ஆடைகட்டி பலமான பூதம் சேர்த்து  
காலுக்கு சலங்கை இட்டு கவின் மிகு கலைகள் கண்டு  
ஊருய்ய ஏரைத்தூக்கி உழுது நல் விதையை இட்டு  
நாட்டுக்கு நலமே செய்த நம் வாழ்க்கை போனதேனோ”

கனல் கக்க சோகக் கவிதை பாடி மனம் வெந்து, சருகாக வைத்த கவிஞர், மனதுக்கு ஒத்தடம் கொடுக்கிறமாதிரி “மெருகூட்ட வேண்டும்” என்ற தலைப்பிலே சில கவிகள் புனைந்துள்ளார் அதிற் சில துளிகள்

எங்கள் மண்ணை நாம் வாழ்த்த வேண்டும்  
எதிலும் இன்பம் நாம் காண வேண்டும்  
பொங்கும் தமிழில் குயில் பாட வேண்டும்  
பொழியும் நிலவில் குளிர் காய வேண்டும்

இக்கவிதை நூலில் புதுக்கவிதைகளே கூடுதலாக இடம் பெற்றுள்ளன. யாரும் எனிதிற் புரிந்து கொண்டு சுவைக்கக் கூடிய அழகான சொல்லோவியம் தான் புதுக்கவிதை. இந்நூலில் காணப்படும் புதுக்கவிதைகள் படிப்பவரின் சிந்தனையைத்தூண்டிவிடும் பொருட் செறிவும் சொற்கட்டும் கொண்டவையாக உள்ளன.

மெளனத்துயில் கவிதைத் தொகுதியிலே கவி நயமும், இனிய சந்தங்களும் கொண்ட மரபுக் கவிதைகளும் உண்டு

மெளனத்துயில் கவிதைத் தொகுதியிலே கவி நயமும், இனிய சந்தங்களும் கொண்ட மரபுக்கவிதைகளும் உண்டு.

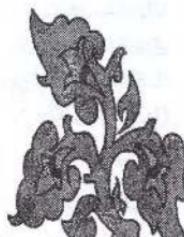
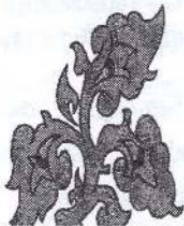
“குயிலோடு கவிபாடி கரையோடு அலை மோதும்  
அழகான தேசமிது”  
மயிலோடு மானாட மறத்தமிழன் கவிபாடும்  
மாண்பான வேதமிது”

நாலில் உள்ளிருக்கும் கவிதைகள் யாவும் சமகால  
நிகழ்வுகளின் சோகச் சுவையை உள்ளடக்கியதாக  
இருந்தாலும், நாலின் ஆரம்பக் கவிதை நம் நாட்டின்  
இயற்கை எழிலைக் கூறும் சுகராகமாகி இதும் தருகிறது.

“அலைவந்து கரைமீதில் தமிழ் கற்றுப் போகும்  
அதைக்கண்டு கருநண்டு கவிசொல்லிப் பாடும்  
கலை விஞ்சுகும் அழகெல்லாம் அலை வந்து சேர்க்கும்  
கயல் மீன்கள் விளையாடும் கடல் குழந்த நாடு”

“மௌனத்துயில்” என்னும் பொருத்தமான பெயரோடு  
காலத்தின் கண்ணாடியாக விளங்கும் இக்கவிதை நால்  
வாசகர்களிடையே பெரும் வரவேற்புப் பெறும்

எம். இந்திராணி



## அலைகள்



### விட்டு கரைகளை விசாரிக்கும் .....!

நாகரிகத்தின் படிமான வளர்ச்சிகளில் நன்றாக முதல், இடை, கடைச்சங்கங்களால் முடிகுடி வந்தது எங்கள் முத்தமிழ். தாய்ப்பாலுக்கு அழும் குழந்தை கூட தமிழ்ப்பாடல் கேட்டால் எழுந்து நிற்கும்

பூக்களில் அமரும் வண்டுகளைப் போல் எங்கள் வாழ்வில் அமர்ந்த தீந்தமிழ் இடவானம் கண்டு சீறியெழுந்து சிவந்து நிற்கின்றது.

வானம் திரையிட்ட விண்மீன்களாய் இதய வானத்தில் பூத்த இளம் பூக்கள் தான் இந்த ‘வெளனத்துயில்’ மூங்கிலை உரசும் தென்றலாய் என் மனதை உரசிய சம்பவங்கள் முடிச்சுகள் பலவற்றுக்கு முன் உதாரணமாயின,

தமிழ் கலாசாரம் தாவணி போர்த்திய பெளரணமியாக, சந்தனைக் காட்டுக்குள் நுழைந்த தென்றலாக மணம் வீசியது. தமிழுக்கு அமைந்த “ஷ” கரம் போல் தமிழனுக்கு அமைந்த கலாசாரம் அவனது வாழ்க்கை நதியை சீரமைத்தது. மலையின் இரகசியங்களை சொல்லிவிழும் அருவியாய் வாழ்வின் ரகசியங்களை எல்லாம் கலாசாரம் கண்மலர்த்தி விட்டது.

முற்றத்தில், மல்லிகை மணக்கும் வாழ்வில் தென்றல் கூட எம்மை சீண்டி விளையாடியதொருகாலம் என்றும் இளவேனிலாய் பனிமுட்டத்தில் இலைப்போர்வை போர்த்து

உறங்கும் மலர்களாய் எங்கள் வாழ்க்கை அமைந்த தொருகாலம்.

இலக்கணம் கண்டதற்கு இலக்கியம் வகுத்தும் இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் வகுத்தும், இனிய பொன்மாலையில் அந்திநூலகம் சென்று நாடோடித் தென்றலாய் நல்லதொரு சுகம் கண்டோம்.

மழை மேகமாய் இருந்த எமது வாழ்க்கை இடி இடித்து யுத்தமேகமாய் ஆனபோது தான் மலருக்குள் உறங்கிய தமிழ், சிவந்தெழுந்து சானை பிடித்து வாளாகியது.

ஒவ்வொரு தமிழனும் உணர்ந்தவற்றை உரமாக்கினான் சுட்டிக்கு மார்பு காட்டிய பாட்டன் பரம்பரையில் வீழ்ச்சிக்கு இடமில்லை விரைந்தெழுந்து மீட்சிக்கு வழிசெய்தான். புல்லாங்குழல் வாசித்த புலவன்கூட புல்லரித்து எழுந்தபோதான், தமிழ் தலைநிமிர்ந்தது.

இங்கு, பேணாக்களுக்கு கண்ணீரும், ரத்தமும் கலந்து மைதாயாரிக்கப்பட்டது. ஆண்டபரம்பரை அடங்குவதோ என்று சீரியெழுந்தது சிவந்ததமிழ்.

மெளனித்துப் போன எங்கள் வாழ்வு மலர் வேண்டும் ரத்த ஆழ்றின் கரையில் நின்று கண்ணீர் சிந்துகின்றோம். மெளனமாக ஒவ்வொரு வீழ்ச்சியிலும் ஒவ்வொரு மலர்ச்சியின்டு தாய்ப்பால் ஊட்டும் போதே தமிழ்பாடல் சொரியும்பரம்பரை தன் மானத்துக்காய் தலை நிமிர்ந்த

போது தான் மெளனமாக்கப்பட்டு மரணித்தது.வரலாறு கண்ட யாழ்ப்பாணம் தனக்குத்தானே வாய்கரிசி இட்டுக்கொண்டது. புயல் காற்றில் சிக்கிய வாழை இலையாய் எமது வாழ்க்கை கிழிந்து போனது.

யுத்தம் கரைத்துக் கொண்டிருக்கும் எமது வாழ்க்கையை நாளைய வரலாறு உணர்ந்து கொள்ள வேர்களின் வழியில் விழுதுகள் விரைந்து எடுத்து பேனா உணர்வில் மலர்ந்தது கவிதை.

மலருக்கு அழகு மென்மைபோல மொழிக்கு அழகு, கவிதை, கலாசார வேர்களைக் கூட கவிதை ஒன்றால் நனைக்க முடிகிறது.

அலைகளை விட்டு கரைகளை விசாரிக்கும் நதியாய் மெளனித்துப் போன எமது வாழ்வை விசாரிக்க என் மொழிக்குள் ஒழிந்து கொண்ட நதிதான் கவிதையாகியது.

யுத்த மேகத்தின் இடிகளால் ஆயிரமாயிரம் அவலங்கள் கண்டோம். சூரியனை நோக்கிய சூரிய காந்தியாய் இலக்கினை நோக்கிய இலட்சியப்பயணம் மெளனமாக நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

இரத்தக் கறை படிந்தபேனாவோடும், வெள்ளைத் தாள்களோடும். இடிந்த வீட்டின் கற்குவியலில் இருந்து உடைந்த மனதோடு எழுதியது தான் “மெளனத்துயில்”

நதியை நன்கூடும் நான்லாய் என் மொழியை நன்றத் தசம்பவங்கள் சில மகரந்தச் செய்கைக்கு தூண்டு கோலாயின.

அந்திவந்ததும் அவிழத்தொடங்கும் அல்லியாய் மனதில் அவிழந்த இரத்தம் வடியும் மலர்கள் தான் கவிதை மாலையாய் சேர்ந்திருக்கிறது.

பெண்ணின் கூந்தலைக்கண்டு புலம்பும் காதலனாகவும், அதிகாரம் ஆணிவேரை அசைக்கும் போமுது புயலாகவும் மாறி இருக்கிறேன்.

இது வேதனை தந்த விமுதுகளாகவும், வாலிபம் தந்த உணர்வுகளாகவும் மாறி இருக்கிறது.

ஜனனத்தில் ஒரு ஆத்மாவின் அழுகை போன்று ஒவ்வொரு கோரச்சம்பவங்களாலும் இறந்து, பிறக்கின்ற போது, அழும் என் கண்ணீர்த் துளிகள் தான் கவிதையாக கரைந்துள்ளது.

குல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம், என்று வகைபிரித்து வளர்க்கப்பட்ட வரலாறு தமிழிசைக்கு உண்டு என்பது போல, கலாசாரம் கலைந்து போகாமல் கட்டிக் காத்த பெருமை தமிழனுக்கும் உண்டு. அத்தகைய பெருமையில் எழுந்த உணர்ச்சி வடிவமே மௌனத்துயில்”

இலட்சணக்கான சொற்களை அடக்கி வைத்திருக்கிற அகராதி போல இலட்சக்கணக்கான சுதந்திரதாகத்தை நெஞ்சில் ஊற்வைத்து மூடிக் கொண்டு அதை சுதந்திர தாகம் என்று கூறிக்கொள்ள முடியாது. அதனால் தான் அதற்கு உருவம் கொடுத்து உலாவ விட்டிருக்கிறேன்.

கசங்கிய மனதோடும், கிழிந்த ஆடைகளோடும் அடுத்த வேளை உணவை, வானம் பார்த்த பூமியாய் பார்த்திருக்கும்

ஒவ்வொரு ஏழையின் ஏக்கத்தில் நானும் கலந்திருந்து கண்ணீர் சிந்திய போது சிந்திய துளிகள் தான் சிற்பங்களாகின.

இரத்தம் குடிக்கும் பேய்களாய் எங்கள் இனத்தைக் குடித்துக் கொண்டிருக்கும் யுத்தத்தால், கண்களை முடிக்கொண்டு கண்ணீர் சிந்துகின்ற எங்கள் அவலங்களை, அவஸ்தைகளை கண்டு கொள்ள முடியாது, சீநியெழுந்த பாம்பாய் சிவந்து நிற்கிற தமிழின் வடிவம் தான் மௌனத்துயில்.

கைதுகளால் காணாமல் போய் கல்லறையாய் ஆக்கப்பட்ட எங்கள் உறவுகளின் புதைகுழிகளை செம்மணியில் கண்டபோது துடித்த இரத்தம் தான் போனாவுக்கு தூரிகையாகி, தமிழ், சீநி நிற்கிறது மரணித்துப்போன உறவுகளின் அவலங்களை மரணித்துப் போகாமல் இருப்பதற்கு செதுக்கப்பட்ட வடிவம் தான் மௌனத்துயில்.

நேற்றைய பொழுதுகளின் அவலங்களை நானைய விடியல் உணர வேண்டுமென்று மலர்களில் எழுதும் கவிதையாய் ஒவ்வொரு தமிழனின் மனங்களிலும் எழுதுகிறேன்.

காலத்தில் நிகழும் நிகழ்வுகளை, காலத்தால் அழியாத சொல்லோவியங்களால் வடிப்பது இலக்கியம் அத்தகைய இலக்கிய வடிவம் தான் மௌனத்துயில்; காலம் தான் இலக்கியத்தை நிரணயம் செய்கிறது.

நான் கிராமத்தின் புழுதி மண்ணில் புரள்பவன் வயல்வெளிகளில் பட்டம் விடும் நெஞ்சம், பாலைவனத்தின் கள்ளிச்செடிகளில் சிக்குண்டு இரத்தம் வடியவடிய எழுதிய கண்ணீர் வரிகள் தான் இவை.

கண்கள் தழுவிக்கொள்ள காதல் மலருவது போல் கண்கள் பேசிக்கொள்ளும் கவிதை இன்று கண்ணோடு மலர்கிறது. ஆனாலும் உயிரோவியமாய் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிற இந்த உண்மைகள் தான் நாளைய வரலாறு கண்விழிக்கும் போது வணக்கத்துக்குரியதாகும்.

புழுதி மண்படிந்த மேற்சட்டையோடும், காற்சட்டையோடும் புளிய மரத்தடியில் குண்டு தோய்ந்து விளையாடும் அந்த காலங்களை நேசிக்கிறேன்.

காலையில் பழஞ்சோற்றை நேசிக்கும் கிராமத்தவன் நான். ஒரு குடிலுக்கு எத்தனை ஒலை வேண்டுமென்றும். ஒரு கவிதைக்கு எத்தனை வேள்வி உண்டென்றும் என்னால் கணிப்பிட முடியும்.

குழந்தையின் குறும்புத்தனத்தைபொறுக்கும் தாய் மாதிரி இந்தக் குழந்தையின் மழலை வார்த்தைகளை விருட்சங்கள் பொறுத்தருள வேண்டும். நீச்சல் தெரியாமல் நீந்த முனைந்த ஆசைதான் என்னை கவிதைக்கடலில் தள்ளிவிட்டது.

என் இதயத்தின் ஓளிவிளக்காய் தமிழ் எனும் கடலின் கரையை காட்டிய அன்பிற்குரிய ஆசான் இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி மு. கந்தையா அவர்கள் இந்நாலுக்கு ஆசியுரை தந்து அரவணைத்தமைக்கு அவருக்கும், கவிதையின் கட்டுமானம், குலைந்து போகாமலும், நீண்டு செல்லாமலும் ஒரு தாய் தன் குழந்தை மீது வைத்திருக்கும் அன்பு போன்று என் மீது அன்பு வைத்து கவிதையின் கற்பைக் காத்துவரும் அன்பிற்குரிய கவிஞர் சோ. பத்மநாதன் வாழ்த்துவரையும் அளித்துள்ளார். அவர்களிற்கும்

தமிழின் தனிச்சிறப்பை “கதி” என்ற சொல்லால் உணர்த்துவது போன்று, வாழ்க்கையின் சிறப்பை அதே “கதி” யால் உயர்த்த வேண்டும் என்று எனக்கு

ஊக்கமளிக்கும் அன்பிற்குரிய விரிவுரையாளர் விசாகரூபன் அவர்களிற்கும், வாக்கியங்களில் காற்புள்ளி, அரைப்புள்ளி இவேது போல் என் கவிதைகளை கண்மலர்த்தி மலரை வருடும் தென்றல் போல் என்னையும் என் கவிதைகளையும் வருடவிட்ட அன்பிற்குரிய சொக்கன் ஜயா முன்னுரையும் அளித்துள்ளார் அவர்களிற்கும்,

இலை மறைகாயாய் சிறுகதை உலகில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும் திருமதி முத்துக்குமார் இந்திராணி அவர்கள், என் இனிய உள்ளெம் கலை நினைத்து கவி எழுத காரணமானது போல் என் கவிதைகள் செழுமையூற அவ்வப்போது ஊக்கமும், சிறந்த விமர்சனங்கள் அளித்தும் இந்நாலுக்கு நயப்புரையும் அளித்தும் உள்ளார். அவர்களிற்குமாக;

பெண்ணிற்கு அழகு ஆயரணம் போல் இந் நாலுக்கு அழகிய அட்டைப்படம் வரைந்து தந்த இளம் ஓவியரும், சிறந்த மிருதங்க வித்துவானும், எனது நண்பனுமான நா. சிவசுந்தருக்குமாக எல்லோருக்கும் நான் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்த தீபங்களின் ஒளியில் தான் இன்று என் கவிதை மலர்ந்திருக்கிறது.

இக்கவிதைகள் நால் வடிவமாக வருவதற்கு அனைத்து வகையிலும் உதவி புரிந்த பெரியோர்களிற்கும், இனிய நண்பர்களிற்கும், மௌனத்துயிலின் உள்ளட்டை சொற்கோர்வைகளால் விளக்கிய நண்பன் கு. கிரீசனுக்கும் நான் நன்றி கூறுவதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

**வேலவளவு**

**ஏழலை மேந்கு  
சுன்னாகம்**

**01/01/2000**

**அன்பன்**

**செல்வன் குலசிந்கம் றஜீபன்  
(ஓவியா)**



அலை வந்து கரைந்தில்  
தமிழ் கற்றுப் போகும்  
அதைக்கண்டு கருந்தன்டு  
கவி சொல்லப் பாடும்  
கலை விடுகூம் அழிகல்லாம்  
அலை வந்து சேர்க்கும்  
கயல் மீன்கள் விளையாடும்  
கடல் தூந்த நாடு

# விடுசுமீடு!

நூல்கள் போன்ற விரிகிளற தமிழ்க்களியை  
தேவென்கு போன்ற திமாய்நான் சுவைப்போ

பாரத தமிழூன்றை பாட்டோ கவிஞரும்  
காணாத மந்தோன்று கண்டதைச் சொல்கினா

கந்தாத மலைன்று கவிதமிலையும் கற்பதையில்  
உணர்வோடு கண்டன்று உருகாமல் ஜோல்கோனா

பாடச்செந்தமிழை பக்ஷியின் முந்திலையில்  
கூவிக்கிளையே கொட்டிடும் என்போ  
நாவிந்தருடுக்கை நான் மறுப்போ

காற்றில் விதந்தவனை குழிடுத்தடைத்தேன்னை  
பாட்டூவில் விட்டவனே! பக்ஷியின் முன்விலையில்

பாவியூனவத்தவனே! பாட்டாகத் தோன்றும்  
யெந்தமிழு கவிக்குலமே! நாற்றாக நாவின்று  
நங்கிலை கான்பதற்கு விடுதமிழு!

தூாட்டவில் கூடவேற்று தூால்காப்பியன்  
கபுதவில் கூந்தூங்கை கவிப்பிரக்க விடுதுமிடை!

ஓல்காப் பெரும்புக்கு தூால்காப்பியன் கண்டவேன  
நல்காப்பியம் கொன்றி நாளிதழ்யாடவிடுதுமிடை!

எல்லையில்லாப் புக்கு கோன்டெம்மை ஆழ்பவளை  
தூால்கையில்லா நூயதுமிழ்கான விடுதுமிடை

யாட்டெழுதி இளங்கோவின் யாதுமதங் கான்பதற்கு  
கோர்ந்தமலர்கொன்டென்கை ஆர்த்தகவிகான விடுதுமிடை!

உடற்கூடு கண்ணாடு உவகையது முன்னாடு  
கடவுந்த தமிழ் நாள்கா கண்ணியமே விடுதுமிடை!

யாவையில்லை யாகில் விட்டு  
தாழ்யோன்றால்கை தலையில் தட்டி  
கடலேன்றென்னி கம்ப மழுவில் வீற்று  
கவிமங்றா. விடுதுமிடை!





# சாடல்கள்

தோன்றிய தமிழும் எங்கே  
துணிந்தனர் மனதும் எங்கே  
நாட்டிய பயிரும் எங்கே  
நற்றமிழ் கவியும் எங்கே

சாற்றிய பாடல்யாவும்  
சரித்திரும் புகழும் கொண்டே  
நாட்டியப்பாவில் நானும்  
நலிந்தனர் உலகர் எல்லாம்

ஓய்மோ எங்கள் உள்ளூம்  
ஓழியுமோ தமிழன் உணர்வு  
பாய்மோ கவிதையாறு  
பரவுமே உலகம் யாவும்

அவுன்பே உலகம் எல்லாம்  
ஆண்டிட வேண்டும் இன்றே  
வாய்மை வளர்தல் வேண்டும்  
வள்ளுவார் குணங்கள் வேண்டும்



# தமிழா! தமிழா!



இலைக்கி வழியும் நீரைப்போல்  
 இனியும் வாழ்வா தமிழா - உன்  
 மனதில் வழியும் உணர்வைக் கொண்டு  
 மலையில் ஏறுதமிழா!

கனவில் கானும் காட்சியாவும்  
 நனவாய் ஆக்கு தமிழா!  
 கனமே தோன்றும் ஒளியைப்போல்  
 கவிதை பாடுதமிழா!

மலரில் உறங்கும் தேனைப்போல்  
 மனதில் உறங்கும் ஆவல் - அநில்  
 மொழியைச் சேர்த்து நீ பிசைந்தால்  
 முழுமையாகும் பாடல்



# தேவி துமிழ்

கண்ணுக்கு மைத்ட தமிழே போதும்  
 களிப்பென்ற சொல்லினில் தமிழே வாழும்  
 மண்ணுக்கு உயிர்ந்தாய் தாயே, உன்னை  
 தொழுகின்ற போதினில் மனமே பாட மேலும்  
 விண்ணுக்கு நீ சொந்தம் என்றார், எங்கள்  
 விடிவெள்ளி நீயென்று கண்டார், பாடும்  
 மண்ணுக்கு கலைமகளே, தாயே! இந்தப்  
 பாரானும் செல்லியே பாட்டில் நீவா

பாவிருக்கும் பைந்தமிழே! தந்தாய் நன்மை  
 பனியிருக்கும் புல்வெளியில் கண்டாய் எம்மை  
 பூவிரிக்கப் பஞ்சணையில் தூவும் மூல்லைப்  
 பூப்போலதந்தாய் முத்தமிழை, சொல்லும்  
 நாவினிக்கும் வெண்ணிலவின் ஒளியும், விண்மேல்  
 தந்ததொரு நந்தவன வடிவும்தானே  
 நீ சிரிக்கக் கண்டேன் என் சிந்தையெல்லாம்  
 நிழில் தருவாய் அருள் பொழிவாய் நிமிரச் செய்வாய்  
 தளிர்க்கொடியே! கலைமகளே! தளர்ச்சி உண்டோ!  
 தமிழ் சுரக்கும் கவித்தொகைதான் சுருங்கல் உண்டோ  
 பதிவேட்டுப் பத்திரத்தை பாத்திருந்தால்  
 தினவேட்டுக்குறிப்பருகில் திருத்தம் செய்வார்  
 மொழிநடையில் பெண்ணவளைவென்றாய்நீயே  
 மூன்றுதமிழ் கொண்டெம்மை ஆண்டாய்நீயே  
 மதிமுகமும் காற்றுடித்து மறைந்தாபோகும்  
 நதிவளமும் நீ சிரித்தால் நிறைந்தே போகும்

பூவாக நீ மலர்ந்தால் புகழே கொள்வோம்  
 பூப்பூக்கும் ஒசையிலே கவிதை காண்போம்  
 பாரானும் பைந்தமிழே! உயிரே காலைப்  
 பணிமலரில் பந்தலிடும் கவியே உன்னை  
 நாடானும் நல்லவர் கொண்டாடும் ஞானம்  
 நவில்கின்ற நல்லமுதே நானும் எம்மைச்  
 சேயாக கெண்டாடி பாடல் செப்பி  
 சிலிர்த் தெழுதல் செய்யோமா தேவி

போட்டாழகுப் பூந்தமிழை அணைத்தெடுத்தேன்  
 சொல்லழகுச் சந்தமெனும் பாலுட்டிப், பச்சைப்  
 பட்டழகு போர்த்தியெழில் பார்ப்பேன்  
 பாசத்தால் வளர்ந்த மகன் உன் பாதம்  
 தொட்டழகு பார்ப்பேன் உன் மடியில் தானே  
 சொல்லழகன்துயின்றிவான் அவன் நெஞ்சம்  
 இட்டலைத்தடுக்கத்தான் போலும்  
 இளையவளே! உன்னைத்தடுக்க எவரால் ஏலும்

அரும்பாக்கி தமிழினை அன்பான மலராக்கி  
 அறிவூறும் தேனைய் தினம் தேக்கித் தேக்கி  
 விருந்தாக்கி வெண்தமிழை விருந்தோம்பை ரசிகருக்கு  
 வகையாக்கி வண்ணப்பொருளாக்கி பசிதீர்க்க  
 கரும்பாக்கி கடித்துதுண்ண கனிமுகத்தை; களிப்போடு  
 கவித்தேனைய் எடுத்துண்ண நாமெல்லாம்  
 இதமாக்கி வைத்துள்ளார் எடுத்துண்போம்  
 இளிப்பாக்கி வைத்துள்ளார் சுவைத்துண்போம்




**கல்யாண வெள்ளுப்**

என்கள் மன்னை நாம் வாழ்த்த வேண்டும்  
 எதிலும் தின்பம் நாம்கான வேண்டும்  
 பொங்கும் துநிழல் கும்பாட வேண்டும்  
 பொறியும் நிலவில் துவர்காய வேண்டும்

கங்குல் அகல கவிபாடவேண்டும்  
 காந்தின் தேசம் நாம்கானவேண்டும்  
 என்னம் உதி துழிரகவேண்டும்  
 ஏங்கும் தமிழே அரசாளவேண்டும்

குளத்தில் நிறும் தெள்வாகவேண்டும்  
 குவளைமலர்ச் சுங்டாடவேண்டும்  
 உதர்வீல்யாறும் உதவாடவேண்டும்  
 ஒழுக்கம் நன்றில் ஏழுப்பாகவேண்டும்

பாறும் மேகம் நிர்கான வேண்டும்  
 புதுமூந்தென்றல் தினம் வீரவேண்டும்  
 அசைமும் நாற்று மக்ஷியாக வேண்டும்  
 அழகான தீவு பிழூகாட்ட வேண்டும்



# ஊசலாடும் ஒரிமைகள்



நீலத்தாயின் மடியில்  
ஒடம்விட்டு  
கடல் காற்றின் குளிர்தாங்கி  
அலையோடு போராடி  
அள்ளிவலை வீசி  
கடலன்னை மடிமீதில்  
மீன் பிடித்து மீஞும்  
எங்கள் வாழ்க்கை  
இன்று  
தேய்ந்த செருப்பானது

கோவண்டதோடும் மீன்பிடிக்க  
கொள்கைவகுத்தது இராணுவம்  
ஆமணக்கம் பூவாய்  
எம் வாழ்வை  
ஆக்கிக்கொண்டது  
எங்கள் கடலை  
எமக்கே அந்நியமாக்கி  
சுதந்திரம் சூறையாடப்பட்டது  
கங்குல் போர்த்திய வாழ்க்கையாக  
எங்கள் வாழ்வு  
விளக்கின்  
திருகா தூண்டியானது

அலைக்டெஸ் சோகம் கேட்டுவரும்  
அனுகண்டு எம்மனமோ  
குளிர்ந்துவிடும்

அலைதன்னும் நுரைகளாய்  
கடலுக்கு அந்நியமாகி  
வலைக்குள் சிக்கிய மீன்களாய்  
சதி வலைக்குள் சிக்குண்ட  
மீனவ வாழ்க்கை  
இன்று  
மொட்டவிழ்ந்த  
மலர்போல் இருந்தாலும்  
கோவண்ணானம்  
நெஞ்சில் உறைத்தது  
பாதிவெந்த அரசியலுக்கு  
பலியாகும் எம் உரிமைகளை  
இனியும் பறிக்கவிடோம்  
போராட்டம்  
வாழ்க்கையின் ஆதாரம்  
நானை  
பூபாளம் ஊர்வலம் போகும்



# நாங்கள் சபிக் முழுப்பாட்டார்ய்

விடிவுகளாலும், வினைசேர்ந்த  
வாழ்க்கையாலும்  
முடிவுகள் இல்லாத யுத்தங்களாலும்  
நாங்கள் சபிக்கப்பட்டவர்கள்

பதாங்கு குழிகள், எங்கள்  
கல்லறைகள் ஆயின  
கல்லறைகள், எங்கள்  
தலையணை ஆயின

வெட்டிய குழிகளுக்குள்ளே  
வீழ்த்தப்பட்டோம்  
கட்டிய மனைவியைக்கூட  
காப்பாற்ற மறந்தோம்

தென்னையின் குருத்துக்களை  
வண்டரித்தது  
எங்கள் குருத்துக்களை  
குண்டமித்தது

இங்கு  
யுத்தத்தால் வீழ்த்தப்படுவது  
இலக்குகள் அல்ல  
உறவுகள்

தமிழனாய்ப் பிறந்தும்  
தமிழ்பேசத் தயங்கும்  
எங்கள் உறவுகளை  
என்ன சொல்வோம்  
நசுக்கப்பட்டபோது

விதைக்கப்பட்டோம்  
விதைத்த இடத்திலேயே  
ஏரிக்கப்பட்டோம்

கட்டிய வேட்டியைக்கூட  
யுத்தம்  
காற்றால் அடித்துச் சென்றது  
காலம் சபித்ததால்  
நாங்கள்  
நசுக்கப்படுகிறோம்  
ஜந்தறிவு ஜீவங்களாய்  
ஆறுமணிக்குவீடுவர  
நாங்கள் சபிக்கப்பட்டோம்



# கல்லறைகள் காய்வதில்லை

செந்தனைல் போர்த்திய செந்தமிழால்  
 வந்தனை பாடிய வாழ்க்கையினை  
 கொண்டவன் நெஞ்சினில் கண்டவன்  
 தென்றலை நானும் தின்றவன்  
 இன்றவன் வாழ்க்கை வீழ்ந்தது  
 சொல்லிட நெஞ்சும் அஞ்சுது  
 கண்களில் காயம் நோகுது  
 கல்லறையாகவே போகுது

யுத்தம் என்றதொரு சட்டம்  
 எங்கள் வாழ்க்கையினை தின்னுது  
 பட்டம் பலவகை பெற்றும்  
 நித்தம் அரசியல் மாறுதே  
 வெட்கம் அதிலில்லை ஞானம்  
 வீறு கொள்ளாதிரு நீயும்  
 சுற்றம் விழிக்குமே பாரு  
 சோதனை மாற்றவே ஒடு

பாதை பலவகையாகும்  
 பாடலிதைச் சொல்லும் நானும்  
 தேடல் ஊதொரு வாழ்வில்  
 தேவை தீர்த்திடும் மோகம்

போரைத் தொடரவா நிற்கும்  
 போக்கை மாற்றவே செய்யும்  
 ஆடல் கண்டதொரு வாழ்வில்  
 அரும்பும் வீழ்ந்ததே போரில்

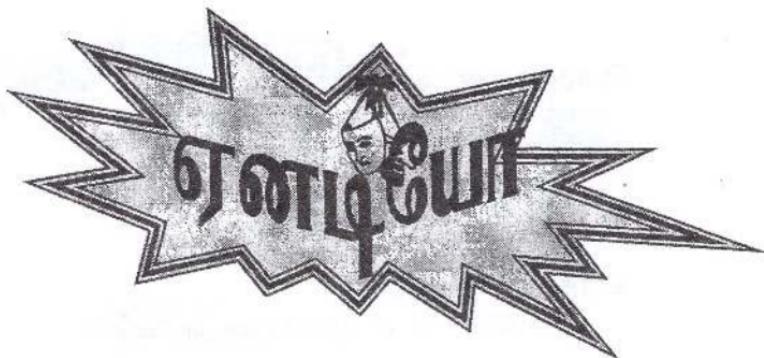
வரம்புகள் கொண்டமைந்த வாழ்க்கை  
 சிதைந்ததே போரினால் இன்று  
 எறும்புகள் போலதொரு ஒந்றுமை  
     எங்கணும் காணோமே இன்று  
 துரும்புகள் கூடவே இங்கு  
     துப்பாக்கி ஏந்துதே இன்று  
 மருந்துகள் காணோம் இதற்கு  
     மாறாதோ கல்லறை தானோ

கொழுந்துகள் போலதொரு வாழ்க்கை  
     கோணிய கடகமாய்ப் போனது  
 அணங்குகள் தாவணி தானும்  
     ஆதிக்கம் கையில் புரண்டது  
 சடங்குகள் இங்கு சாதனையானது  
     சாலீடு கூட சாதாரணமானது  
 கனவுகள் நாஞும் கைதுகளானது  
     கைதுகள் எல்லாம் கல்லறையாகுது

கட்டிய மனைவியுங் கூட  
     கணவனோடு கல்லறையானாள்  
 கதறிய பிள்ளைகள் வாழ்க்கை  
     காப்பற்ற யார் வருவாரோ  
 தொட்டிலில் தவழ்ந்தமுல்லை  
     தூக்கிடவே யாரும் இல்லை  
 சூட்டிய குப்பைகள் போல  
     சூக்குரல் கல்லறையில் கேட்கிது

கண்ணீரில் நனைந்த இரவுகள்  
     கல்லறையான உறவுகள்  
 தண்ணீரில் தாண்ட கனவுகள்  
     தத்தளிக்கும் எங்கள் வாழ்க்கைகள்  
 பொன்றை நுகர்ந்த பிஞ்சகள்  
     போரால் மாண்டகொடுமைகள்  
 கண்ணீரைக் கரைத்த காட்சிகள்  
     கல்லறைகாயாத கருவறைகள்





உண்மையின் ஒளியைத் தேடி  
ஊர்வலம் போகும் வாழ்க்கை  
பெண்மையின் புனிதம் போற்றி  
புகழ்வன தமிழன் வாழ்க்கை  
கண்ணியம் கடமை என்னும்  
கரையிலாக் கடலைக் கண்ட  
புண்ணியம் சேர்ந்த வாழ்க்கை  
பொசுங்கியே போனது ஏன்டியோ

அற்புதக் கலைகள் செய்து  
ஆவன நிதமும் செய்து  
கற்புளக் காதல் செய்து  
பற்பல உறவு செய்து  
பகர்ந்திடும் விருந்தும் செய்து  
நித்தமும் இனிமை செய்தும்  
நீங்காத் துயர் ஏன்டியோ

பாலுக்கு ஆடை கட்டி  
பலமான புரதம் சேர்த்து  
காலுக்குச் சலங்கை இட்டு  
கவின் மிகு கலைகள் கண்டு  
னன்றாய் ஏர் கொண்டு  
உழுது நலவிதையிட்டு  
நாட்டுக்கு நலமே செய்த  
நல்வாழ்க்கை போனது ஏன்டியோ

பொத்தானை அவிழ்த்துப் போட்டு  
 புரியும் சில்மிஷக் காரிகளாக  
 அண்ணை அத்தான் ஆக்கும்  
 அரசியல் வாழ்க்கை இன்று  
 கட்டான கரும்பின் வாழ்வை  
 காட்டாற்றில் தள்ளிவிட்டு  
 கார்காலம் வருமென்று  
 கனவான்கள் உரைப்பதும் ஏனடியோ

நேரந்தான் கடந்து போகும்  
 நினைக்கவே வாழ்க்கை சோரும்  
 பாவமாய் எங்கள் வாழ்க்கை  
 பலகாலம் ஊர்ந்து செல்லும்  
 கோலம் தான் நெஞ்சை வாட்டி  
 கோரைகள் போல நாமும்  
 வாழ்வென்றால் சுதந்திரமென்ற  
 வாய்மை தெரியா இருப்பதேனா

சாட்சிக்கு காட்சி சொல்வார்  
 தயங்காது பொய்கள் சொல்வார்  
 மீட்சிக்கு வழியே இல்லா  
 மிலேச்சர்கள் செய்கை செய்து  
 ஆட்சிக்குப் பொட்டு வைப்பார்  
 அழகுலா வருவார் போவார்  
 மாட்சிக்கு மகுடம் குட்டா  
 மன்னர்கள் ஆழ்வது ஏனடியோ



# மன்னுக்குள் புதைந்த வோது வேர்கள்

மானுடம்  
 ஒரு மகத்தானபடைப்பு  
 வாழ்க்கைக் கீத்ததில்  
 திரும்பத் திரும்பவரும்  
 பல்லவி  
 திரிசங்குசொர்க்கத்தின்  
 நுழைவாயில்  
 அன்பும் அறமும்  
 பண்பும் உள கலாசாரம்  
 பலகோடி ஜென்ம  
 விழுதுகளின் விலாசங்கள்  
 இவை  
 மானுடத்தின் மனித வேர்கள்

ஒடிக்கொண்டிருந்த  
 எங்கள் வாழ்க்கைநதி  
 இன்று  
 மதகுக்குள் ஓளிந்து கொண்ட..  
 வெள்ளமாய்  
 உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறது  
 இனிய தென்றலால்  
 இதயப் பரப்பொங்கும் மனம்வீசிய  
 அழுத குரபிஸான வாழ்க்கை  
 புயலுக்குள் சிக்கிய சணலாய்  
 நசங்கிப் போனது

தமிழா!  
 வரலாறுகள் சுமந்த  
 எமது வாழ்க்கை  
 சாராயத்துக்குள் கரைந்த

அரசியலால்  
கலைக்கப்படுகிறது  
மனிததேயம்  
இன்று, மதிக்கப்படுகின்றதா?  
மங்கையின்  
மார்பகங்களை ரசிக்கவும்  
அவளை பந்தாடவும்  
வல்லுருகள்  
கணாக்ககாணுகின்றன

நக்கப்பட்ட  
எம் உரிமைகள்  
புதைக்கப்படுகின்றன

பெண்ணின்  
தாவணியால் பெருமைகண்ட  
தமிழ் கலாசாரம்  
கலைக்கப்படுகின்றது  
அந்நியன் கண்டு  
முந்தானை சரிசெய்யும்  
பெண்மை போய்  
முந்தானை நெகிழிவிடும்  
பெண்மையை  
முச்சை இல்லாபட்டமான  
அதிகாரங்கள் உருவாக்குகின்றன

யுத்தத்தால்  
அழிக்கப்படுவதும், புதைக்கப்படுவதும்  
உடல்கள் மட்டுமல்ல  
உயிரோவியமாய்  
உலாவிக்கொண்டிருந்த  
மனிதனேயமும்  
மனிதனேயத்தால் மதிக்கப்பட்ட  
எங்கள் கலாச்சாரமும்  
கண்ணுக்குள் அகப்படா  
கிருமிகளாய்  
நெஞ்சுக்குள் பாய்ந்த

ஈட்டிகளாய்  
 எங்கள் வாழ்க்கையை  
 தீக்குள் இறங்கிய  
 பாதுங்களாய் ஆக்கின  
  
 மண்ணுக்குள் புதைவதெல்லாம்  
 மரபுக்கு ஒப்பானவை  
 என்றதொருகாலம்  
 இன்று  
 மண்ணுக்குள் புதைந்த  
 மனித வேர்கள்  
 மரபுக்கு ஒப்பானவையா?  
  
 அழுகின்ற குழந்தைக்கு  
 தாலாட்டுப்பாடமுடியதா  
 தர்மம் தான்  
 புதைக்கப்படாமல்  
 முளைத்திருக்கிறது  
 சட்டத்தால் கைதுகள்  
 ஏற்கப்படுவதும், பின்  
 அதிகாரத்தால்,அவை  
 புதைக்கப்படுவதும்  
 அரசின் ஓட்டைகள்ல  
 ஆட்சியின் ஓட்டைகள்  
  
 விளங்க முடியாத யுத்தத்தால்  
 விரையமாக்கப்படும் உயிர்கள்  
 களங்கமில்லாத வாழ்வை  
 கலங்கவைத்து விட்டன  
  
 சமாதானப்புறா பறக்கிறது  
 ஆணால், அதன்  
 இறகுகளுக்குள்ளும்  
 துப்பாக்கி ஓளிந்திருக்கிறது  
  
 ஜிந்து வயதுச்சிறுவனும்  
 துப்பாக்கியோடுநின்றால்  
 அவனுக்கு அடங்குவதும்

யுத்த நாகரீகமாகிவிட்டது  
மனிதம்

புதைக்கப்பட்டதால்  
மரணம்  
மலிவாக்கப்பட்டது

தாயின் சேலைக்குள்  
ஒழிந்த சிறுவனைக்கூட  
மார்புத்தி எழச்செய்தன  
புதையுண்ட மனித வேர்கள்

இது கலியுகம்  
காகம் கூட  
பூபாளம் பாடும் காலம்  
இங்கு  
இறக்க வைக்கப்பட்டு  
புதைக்கப்படுவது என்னவோ  
உடல்கள் தாம்  
ஆனால்  
அதனோடு சேர்ந்து  
மனித வேர்களுமல்லவா  
புதைக்கப்படுகின்றன





இரக்கமுள்ள ஜீவனின்  
இதயத்து ஒலி கேட்கிறது  
“முதலிடங்கள் நன்றாக  
இருந்திருந்தால்  
முடிவிடங்கள் நன்றாக  
அமைந்திருக்கும்”

ஓ! தமிழா!  
நாம் வெட்டிய குழிகளுக்குள்ளே  
நாமே வீழ்த்தப்படுகின்றோம்  
சிறகினை அசைத்து  
வானில் பறந்த வெண்புறா  
துப்பாக்கி முனையில்  
இறக்கப்பட்டதா?

வயல் வெளிகள் எங்கும்  
புதைகுழி ஆகிறது  
புதையுண்ட காரணத்தால்  
தமிழன்  
சிதையுண்டுபோகின்றான்

செம்மணியில் கேட்ட  
அவலக்குரல்கள் எத்தனை  
அறுநாறு குரல்கள்  
அறுநாறு வழவில்  
கேட்டிருக்கும்

ஜயோ!  
எங்கள் உறவுகளை  
சாகடிக்கும் போது  
அவர்கள் உச்சரித்த  
கடைசி வார்த்தை என்ன?

ஏ! காற்று மண்டலமே  
கடந்து போன காலத்தின்  
பேச்சொலிகள் எல்லாம்  
உன்னிடம் இருக்குதாமே  
எங்கே! எங்கள் உறவுகள்  
உச்சரித்த அந்த  
கடைசி வார்த்தை என்ன  
சொல்?

தமிழா?  
அவர்கள் புதையுண்ட இடத்தில்  
நாழும் புதைக்கப்படலாம்

செம்மணியில் புதைந்த  
செஞ்சுஸ்டர்களே!  
நீங்கள், விதைக்கப்பட்டவர்கள்  
உங்களால் நாம்  
எம்மை உணர்ந்தோம்

சொந்த மண்ணிலேயே  
அநாதைகளாய் புதைக்கப்படுகிறோம்  
மண்மீதில் தானே  
உரிமை கேட்டோம்

மண்ணுக்குள் அல்லவா  
உரிமை தருகிறார்கள்

தமிழா!  
கண்ணுறுக்கம் இனி ஏன்?  
தூங்காதே! தூங்கினால்  
நீ தூக்கத்திலே புதைக்கப்படுவாய்

இன்று  
எங்கள் புதைகுழிகளை  
நாமே இனம் கண்டுகொள்ளும்  
சுதந்திரம் தான்  
எமக்கு உண்டு

இங்கு  
ஒவ்வொரு புதைகுழிக்குள்ளும்  
ஒரு வரலாறு உண்டு  
நானை  
வரலாறு வாசிக்கப்படும்  
புதைக்கப்பட்டவை  
மீண்டும் முனைவிடும்

யுத்தம்  
புதைகுழிகளை வெட்டுகிறது  
அதிகாரம்  
அவந்றை நிரவுகிறது

நாம்  
புதைக்கப்படுகிறோம்  
இல்லை, விதைக்கப்படுகிறோம்  
உரிமைகள் அற்ற  
உறவுகள் அற்ற  
சமுதாயமாக  
எங்கள் புதைகுழிகள்  
வெட்டப்படுகிறது

காற்றுக்கு கவிதைபாடினோம்  
 மேகத்துக்கு தாவணி கொடுத்தோம்  
 ஈடு முனையில் வாழ்க்கைபோகுது  
 இதயம் அடிக்கடி  
 நின்று விடப் பார்க்கிறது  
 எங்கள் கல்லறைக்கே  
 நாம்  
 கல்வெட்டுப் பாடுகிறோம்  
 எங்கள் புதைகுழிகள்  
 காய்வதில்லை  
 கண்ணீரால் எழுதப்படும்  
 ஓவியங்களால்  
 அவை சுரமாகின்றன

நிச்சயம்  
 என்றாவது ஒரு நாள்  
 அடக்கமுறை அழிக்கப்பட்டு  
 அடிமைத்தனம் ஒழிக்கப்பட்டு  
 சுதந்திர பூமியில்  
 சுந்தரக்காற்றை  
 எங்கள், புதைகுழிக்குள் சுவாசிப்போம்  
 நாளை  
 கடந்து செல்லும் மேகம் கூட  
 எங்கள் கல்லறை மேல்  
 கண்ணீர் சிந்திவிட்டுப் போகும்  
 அந்தோ! தெரிகிறது  
 பாலைநிலம், அல்ல புனிதநிலம்  
 அந்த  
 மண்ணுக்குள் ஆயிரம்  
 கதைகள் புதைந்திருக்கிறது  
 ஒரு தலைமுறையின் வரலாறே  
 தரைமட்டத்துக்குக் கீழே  
 உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறது





இந்த நூற்றாண்டின் இறுதியில்  
 இநக்க முடியாத சம்பவங்களும்  
 சுமக்க முடியாத சோதனைகளும்  
 தாங்க முடியாத சோகங்களும்  
 எமது நாடு  
 கண்டு கொள்கிறது  
 ஜேசுவை  
 சிலுவையில் அறைந்த  
 பாவத்தைவிட  
 சீதையை கடத்திய  
 பாவத்தைவிட  
 திரெளபதியின்  
 துகில் உரிந்த  
 பாவத்தைவிட  
 இந்நாட்டு மக்களையே  
 இந்நாடு கொல்லும்  
 பாவம் மோசமானது

அறுநாறு குழிகளில்  
 புதைந்தன செம்மனிகள்  
 ஆதிக்க வல்லுாறின்

பசி அடங்கியதா?

இல்லை

அப்பாவி ஏழைகளை  
அடித்துக் கொல்லும்  
சோகம்  
இப் புவிதனில்  
வேறும் உண்டோ?

ஒன்றுல்ல இரண்டல்ல  
அறுநூறு உயிர்கள்  
கும்பிட்டகை  
வீழும் முன்னர்  
அவர்களின் உடல்  
உயிரற்று வீழ்ந்தது

தாயம் ஆடும்போது  
காய்களை வெட்டுவது  
இயற்கை தான்  
காரணம்  
போர்க்களம் அதுதான்  
ஆணால் இங்கு  
வாவென்று கைநீட்டி  
அழைத்து  
வண்ண ஜாலங்கள் காட்டி  
ஒவென்று அலறக் கொல்வது  
போர் அறமா?

கும்பிட்டபோது  
கொல்லுதல்  
நம்பிக்கைஇல்லா  
தீர்மானத்தின் நகலா?

செம்மணியில் ஒடிய  
ரத்தவெள்ளம்  
உலகப் பார்வையைக்கூட  
நனெந்து விட்டது

அகலத் திரையில்  
ஒலித்த சத்தமாய்  
உலக அரங்கில்

தமிழர்நிலை ஒலித்ததாமே  
எங்கே? உலகம் தூங்கிவிட்டதா  
என்று நினெந்தோம்  
கைகொடுக்க இன்று  
எத்தனை நாடுகள்  
கண்ணீர் துடைக்க இன்று  
எத்தனை கரங்கள்  
ஆனாலும், இழந்தவை  
இழந்தவைதானே!

ஓ! உறவுகளே!  
ஒவ்வொரு  
புதைகுழிக்காகவும்  
ஒவ்வொரு தீர்மானம்  
நிறைவேற்றுவோம்  
சட்டங்களால் தீர்க்கப்படாத  
யுத்தங்களை  
புதைகுழிகளால் உண்டான  
உணர்வலைகள் தீர்க்கட்டும்  
இந்த நாட்டிற்கு  
இனியும் தேவை  
இன்னும், ஆயிரமாயிரம்  
புதைகுழிகள்ல  
புதைக்கப்பட்ட  
செம்மணியில் இருந்து

முளைத்தெழுட்டும்  
 புதிய விடியல்  
 இனியும்  
 பலசெம்மணிகள்  
 புதைக்கப்பட வேண்டாம்  
 புதிதாக முளைத் தெழுட்டும்  
 புதிய நெல்மணிகள்  
 இனிய விடியல்  
 புறப்பட்டும்  
 இங்கொரு பூபாளம் பாடுவோம்  
 செம்மணியில் புதைந்த  
 விதைகளுக்காய்  
 எம் நெஞ்சங்கள்  
 ஒரு கணம்  
 நிதானித்து வணங்கட்டும்  
 இவை  
 தவிர்க்கப்பட வேண்டியவை அல்ல  
 உணர்ப்படவேண்டியவை  
 அல்லது  
 உணர்த்தப்பட வேண்டியவை



# விதைகுழுந்னான் பிதைகுழிகள்

எங்கள்  
 கிழக்குவானம்  
 திலகம் இழந்தது  
 முத்தங்களால் முன்மொழியப்படும்  
 காதல் சுகம்போல் இருந்த  
 எமது வாழ்க்கை  
 யுத்த மேகங்களால்  
 முகாரி பாடுகிறது

இங்கு  
 கல்லறைக்குள் இருந்து கொண்டு  
 கவிதை எழுதப்படுகிறது  
 வானத்தில் உலாவிக்கொண்டே  
 கண்ணீர் சொரியப்படுகிறது

பனியில் நனைந்த பூக்கள்கூட  
 தலை துவட்டாமலேயே  
 கல்லறைக்கவி பாடுகின்றன.  
 இந்நாட்டில்  
 மலரும் பூக்கள் எல்லாம்  
 கல்லறையில்  
 அஞ்சலி செய்வதற்காகவே  
 மலருகின்றன.

ஓ! உறவுகளே!  
 செம்மணியில்  
 நீங்கள் புதைக்கப்பட்டபோது  
 தென்றல் கூட அமுதிருக்குமே  
 இந்தக் கொடுரம்  
 தாங்காமல் தானா  
 வானம்  
 சாரை சாரையாக  
 கண்ணீர் சொரிந்தது

புதைகுழிகள் மூடும்போது  
 புதைக்கப்படுவதாய்  
 ஆதிக்கம் எண்ணியிருக்கும்  
 ஆணால்  
 ஒவ்வொரு புதைகுழியும்  
 துணைக்கு  
 பல புதைகுழிகள் ஆனதை  
 இன்று தான்  
 விழிபிதுங்கிப் பார்க்கிறது  
 பாவிகளே!  
 மரணக்குழியில்  
 எம்மைத்தள்ளும்  
 மாபாவிகளே!  
 கேளுங்கள்  
 புதைகுழிகள் இங்கு  
 விதைகுழிகள் ஆகும்  
 புதிய தலைமுறை  
 நாளை  
 பூபாளம் பாடும்

இனி  
 ஒவ்வொரு புதைகுழியும்  
 பல லட்சம் விதைகுழி ஆகும்  
 ஏ! வானமே!  
 நீ, துக்கம் விசாரித்தது போதும்  
 எங்கள்

விதைகள் முனைப்பதற்கு  
 உன்  
 மழியில் தவழும் மழையை  
 இறக்கிவிடு  
 இல்லையேல்!  
 இறக்கவைப்போம்

இனியும்  
 பொறுத்தது போதும்  
 பொங்கி எழு தமிழா!  
 உன் வாசலுக்குதென்றலை  
 நீயே இழுத்துவா  
 நாளைய தலைமுறை  
 விதைகுழியில் இருந்து  
 முனைவிடப் போகிறது  
 அதற்கு சேவகம் செய்ய  
 இன்றே  
 வசந்தத்தை கைது செய்வோம்

புற்றுக்குள் இருந்து  
 புறப்படும் சசல்களாய்  
 புதைகுழிகளுக்குள் இருந்து  
 புறப்பட்டும்  
 தேசிய உணர்வலைகள்

ஆதிக்கமே!  
 தேர்தலை நம்பிய  
 வாக்காளர்களாக அல்ல  
 விடிவினைத்தேடும்  
 ஏழைகளாகக் கேட்கிறோம்  
 எங்கள் முற்றத்தில்  
 எங்களில் வயலில்  
 எங்களை  
 சுதந்திரமாக உலாவவிடு



# மனிதநேயம்

சீர்கெட்ட வாழிவிலெது நீதி  
 சிதையிதே வாழுமெங்கள் பூமி  
 வாள்கொண்டு வெங்களத்தில் ஒடி  
 வாணோங்கும் வெற்றிகளைக் கண்டு  
 வோரோடு விழுதுகளும் பாடி  
 வெற்றியினைக் கொண்டு கூத்தாடி  
 தோளோடு தோள்நிற்க சாமி  
 தொலைத்தனரே வாழும் நல்நீதி

தேன்சிந்தும் நினைவுகளில் மோதி  
 தெம்மாங்கு பாடலினைப் பாடி  
 நான்கண்ட வாழ்க்கையிலே பாதி  
 நரகத்தில் வீழ்ந்ததே மோதி  
 ஊரெங்கும் பைந்தமிழைப்பேசி  
 உவகையறும் உள்ளத்தை நாடி  
 சீர்கொண்ட வாழ்க்கைதனும் மீறி  
 சிதைந்ததே உள்ளமெனும் யோகி

பெண் அணங்கின் மேன்மைதனை மீறி  
 பேதலித்த உள்ளமது ஆடும், வண்ண  
 தோரணங்கள் கட்டும் வாழ்க்கை ஆடி

வாலிபத்து இன்பம்தனை கொல்லும்  
 கண்ணிரண்டில் காட்சி வந்து மோதும்  
 காரணந்தான் கேட்கவில்லை ஏனும்  
 பொன்மனதை போட்டுடைக்கும் போரால்  
 புதைந்ததே மனிதனேயம்தானும்

சிறகுலர்த்தும் பறவைகளின்மீது  
 சிந்தனையில் பாட்டெழுத நானும்  
 உறவனைத்துக் கொள்ளும் நல்ல  
 உண்மைதனும் கண்டேன் தீனம்  
 உயிரபறிக்கும் போரினால் இங்கு  
 உடல்சிதறிப்போகுதே இன்று  
 சிறகசைத்த மனிதனேயம் கூட  
 சிறகிழந்து போனதே இன்று

கருவண்டு பண்பாடும் மலர்மீதில்  
 கவியெழுத நான்சென்று உட்கார்ந்தேன்  
 களிகொண்டு நெஞ்சம் கற்பனையில்  
 கருதேடிப் போனதே வானில்  
 மனமென்னும் பஞ்சனையில் தூங்கி  
 மடைதிறந்த என்னம் வருகையில்  
 குண்டழித்துக் கொண்டதே மலரை  
 கண்பறித்துப்போனதே காட்சி



# குழந்தை காமுகன்

அஸ்திகரைக்கும் கிரியையாய்  
 ஆனது எங்கள் வாழ்வு  
 நித்திரையில்கிடந்தவன்  
 பாடையில் போகிறான்  
 பள்ளி சென்றவள்  
 கற்பை தொலைத்துவிட்டு  
 வீடு வருகிறாள்

தொட்டிலில் குழந்தைக்கு  
 தாலாட்டுப்பாட  
 கட்டிலுக்கு அழைக்கும்  
 கணவனைப் போல்  
 தொட்டிலில் குழந்தை  
 தூங்குகின்றபோது  
 கட்டிய கணவனை  
 வெட்டி வீழ்த்தி  
 கற்பு கலைக்கப்படுகிறது

பஞ்சணையில் போட்டு  
 கொஞ்சிவிளையாடும்  
 பொம்மைகளாய்  
 பெண்களை  
 கட்டிலிலும், பற்றைக்காட்டினிலும்  
 வெட்ட வெளிகளிலும்  
 உடைந்த வீடுகளிலும்  
 அள்ளி விளையாடும்  
 ஆதிக்கமே! கேள்!

கண்ணகியால் ஏரிந்த  
மதுரையும்  
பெய்யெனச் சொன்னால்  
பெய்யும் மழையும்

பொய்யெனப் போகா  
புகழ்ந்த நம் கற்பை  
மெய்யெனப் பொய்மை  
ஆக்குவாயா?

சாட்டையின் நுனியில்  
பூட்டிய இரும்பாய்  
வாழ்க்கையின் நுனியில்  
வடித்த கலசத்தை  
ஆதிக்கப் பேயே  
உடைப்பது முறையோ!

முன்னும் பின்னும்  
பார்த்து நடக்கும்  
எங்கள் வாழ்க்கை  
கல்லில் வீழ்ந்த  
பானையானது  
கடலில் கரைந்த  
சீனியானது

ழுமி பார்த்து  
நடந்த பெண்மை  
ழுமிக்குள் புதைந்ததேன்

கழுத்தில் வீழ்ந்த மலர்மாலை  
சவுக்கிடங்கில் போட்ட  
மலர்வளையமானது  
இந்நாட்டில்தான்

ஜேயோ! என்று  
கத்தும் முன்னர்  
ஆடைகிழித்து

மேடு பார்க்கும்  
காடைத்தனமே

கற்பு என்ன  
வாடைக்குதிரையா?

திறப்பை ஏங்கும்  
கதவின் பூட்டு  
மறுதிறப்பை  
உள்ளே விடுமா?

காலாதி காலமாய்  
காத்து வந்த கற்பை  
நேற்று வந்த யுத்தம்  
மூட்டை கட்டிப்பதைத்ததே

பாடல் கட்டிப் போர்த்த கற்பு  
பாடைகட்டிப் போகிறது  
கலாசாரம் கூட  
கற்பிமந்து விட்டது  
கள்ளச் சந்தையில்  
இன்று  
கற்பும்  
விற்பனையாகின்றது





அல்லும் பகலும் அன்பைத்தாவி  
அமைதி கண்ட எங்கள் வாழ்க்கை

கல்லும் முள்ளும் நிறைந்த பாதையில்  
கால் நடக்க நேர்ந்தது

கற்றை கட்டி வாழ்ந்துநின்ற  
எங்கள் கூடு சிதைந்தது

கோடை வாட்ட எங்கள் வாழ்க்கை  
குலைந்து போக நேர்ந்தது

வானம் பாடி வாலிபங்கள்  
வற்றிப்போக நேர்ந்தது

பள்ளி செல்லும் பிள்ளைகள்  
குண்டு பட்டு மாஞ்சு

கன்னிப் பெண்கள் சேலை, பற்றைக்  
காட்டுச் செடியில் சிக்குது

பெருமை கண்ட செம்மணியில்  
பிணங்கள் புதைந்து கிடக்கிது

காகக் கூட்டம் அதனைச்சுற்றி  
கத்தும் ஓலம் கேட்குது

செத்துப் போகும் பின்ததின் நாற்றும்  
தென்றல் காவிச் செல்லுது

நீதிகேட்டுச்சென்ற சொந்தம்  
நீள் அங்கே புதைந்தது

காடைத்தனத்தின் கோரப் பல்லில்  
வாடைஇன்னும் வீசுது

உலகம் எல்லாம் செம்மணியை  
உரக்க உரத்துப் பேசுது

நாளை விடியல் நாளை விடியல்  
என்றே தினமும் பாடுது

நாயின் வாலை நிமிர்த்தும் வேலை  
நாளும் இங்கு நடக்குது

உலக நீதியே இதனைக்கேள்  
உறங்கிடாமல் இதனைக்கேள்

அதிகாரம் கையில் ஏந்திய ஆட்சி  
அடக்கி ஒடுக்கும் அநியாய ஆட்சி

அரை நூற்றாண்டு காலமாக  
அரங்கு கானும் நாடகம்

புல்லை மேயும் மாடுகூட  
வெடியில் சிக்கிமாளுது

எல்லை மீறி வந்த பகையும்  
எம்மை ஏதோ நோக்குது

எங்கள் உறவை கொன்று விட்டு  
எங்கோ நீதி தேடுது  
கண்கள் தோண்டிப் போட்டவெறியும்  
கற்பைப் பறிக்கும் காம வெறியும்

இன்றும் இங்கே நடக்கிது  
இரவல் வாழ்க்கை ஆனது

அடுப்பில் விறகை தள்ளி நின்ற  
அமைதியான பெண்மை கூட

அடக்கு முறையின் முட்கள் பட்டு  
அழிந்து வீழ நேரந்தது

இன்றும் இரவில் அழுகை ஒலம்  
அடக்கமாகக் கேட்குது

இதயம் வரையும் இதன் சோகம்  
இறுகப் பிடித்து இருக்கிறது





பணிக்காற்றில் நனையும்  
பைந்தமிழ் - எம்  
பாலைவனங்களைக்கூட  
சோலைவனங்களாக்கின  
துளைமுங்கில் காற்று  
இசைபாடு வரவேற்றும்  
இனிய பொழுதில்  
எங்கள்  
வாசல் தெளிக்கும்  
சங்கீதம்  
வைக்கறையின் வரவுக்கு  
வாழ்த்துப்பா பாடியது

இது  
அன்றைய காலம்  
ஒரு திசையில் தோன்றி  
மறுதிசை போகும்  
மின்னலைப்போல்  
யுத்தம் இன்று  
பலதிசையில்  
வெடித்து விட்டது

குண்டொலி கேட்டு  
பாய்க்கருட்டாமல்  
பதாங்கு குழி நுழையும்  
வைக்கறையில்

தென்றால்  
வாழ்த்துப்பாடவா முடியும்

இன்று  
அரசியலுக்காக யுத்தமும்  
யுத்தத்துக்காக அரசியலும்  
பண்ச் சந்தையில்  
விலைபோய்க் கொண்டிருக்கின்றன

இந்த நாட்டில்  
இன்று  
மலிவாகக்கிடைக்கும்  
பொருள்  
மரணம் ஒன்றுதான்

அகதி வாழ்க்கை  
மக்களின்  
அத்திவாரத்தை பெயர்த்தது  
மரநிழல்கள், அவர்களின்  
வாழ்விடங்களானது

இளந்தலைமுறை இனங்காணப்பட்டு  
இரவோடு இரவாக  
அவர்களின் இன்னுயிர்கள்  
குறையாடப்பட்டன

பெண்களின் கற்பு  
கதறக்கதற்  
களவாடப்பட்டு  
ஆண்மை பதுங்கும் குழிக்குள்  
குண்டு வைக்கப்பட்டது

எத்தனை கொலைகள்  
எத்தனை கற்பழிப்புகள்  
இத்தனை தாங்கியும்  
எம் இனம்  
சோடை போகவில்லை

கல்வி மழுங்கடிக்கப்பட்டும்  
வாழ்க்கைக்கிறது முறிக்கப்பட்டும்  
உடைமைகள் மண்ணாக்கப்பட்டும்  
நிழல்கள் அல்லாத நிறுங்களாய்  
நிறம் மாறிப் போயின

குண்டு மழையில்  
நனைந்த மக்களுக்கு  
துண்டு கொடுத்து  
தாக்கி விட்டதா அரசியல்

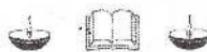
குண்டு மழை பொழிந்த  
வானுர்திகள்  
ழுமழை பொழியும் போது  
புளங்காகிதமடையவா முடியும்

மக்களின் கண்ணீரில்  
முளைத்த செடிகளின்  
ழுக்களல்லவா இவைகள்

போலிச்சாயம்  
ழுசிய அரசியல்  
குட்டு வாங்கி  
குடை பிடிக்கிறது

ஆனாலும்  
நிழல் கண்டும்  
இனி? ஆறுவதில்லை  
இவை  
உரைக்கப்பட வேண்டியவை

இனி  
 புதிய பூபாளத்திற்காக  
 இதோ!  
 சுரங்கள்  
 சங்கமிக்கப்போகின்றன  
 நில்  
 தமிழனே! நில்!  
 உன்  
 கால்களின் கீழே இருக்கும்  
 செங்குருதி தோய்ந்த  
 மண்ணைப்பார்!  
 அரசியல், இன்று  
 உனக்குக் குடைபிடிக்கலாம்  
 குருதி தோய்ந்த மண்  
 கடவில்லையா?  
 இவை  
 உனக்கும்  
 உரைக்கப்படவேண்டியவை



# தெய்யந்தேர் குழங்கள் -

பனிக்காற்றின்  
தீண்டுதலினால்  
அவிழ்ந்த செந்தாமரை  
பள்ளங்கள் நிரவிய  
கற்களாக  
வாழுக்கையின்  
பள்ளங்களை எல்லாம்  
காட்சியழகில்  
நிரவிச் சென்றதொரு காலம்

யுத்தம் என்றதொரு  
பேய்க் காற்று  
தமிழினத்தின்  
ஆணி வேரைக்கூட  
அசைத்துக் கொண்டிருக்கும்  
வேளையில்  
உயிர் பிடித்து ஒடிய  
மக்களை  
உருத்தெரியாமல்  
ஆக்கிய கொடுரம்  
இன்றும்  
ரத்தவாடையாக வீசுகிறது  
அடைக்கலம் தேடிய  
மக்களை  
உறைவிடம் நாடிய  
மக்களை  
புகலிடம் கொடுத்து  
புரிந்துணர்வு செய்யாமல்  
புதைகுழி காட்டிய  
யாவிகளே!

இன்னும், பசி அடங்கலையா?

செம்மணி  
தமிழன் வரலாற்றையே  
இன்று  
ரத்தத்தில்  
உறைய வைத்திருக்கிறது  
கல்லூரி மாணவிகள்  
கல்யாணத் தம்பதிகள்  
குடும்ப நிழல் மரங்கள்  
குந்தி இருக்கக்கூட  
வசதி இல்லாத ஏழைகள்  
எந்தனை ரகமானவர்கள்  
இத்தனையும் கைதுகளால்  
காணாமல் போனவர்கள் - பின்  
எலும்புக் கூடுகளாக  
மீட்கப்படுகிறார்கள்

செம்மணியே!  
செங்குருதி தோய்ந்த  
செம்மணியே!  
எங்கள்  
செம்மணிகளின் ரத்தத்தால்  
நீயே இன்று  
சதுப்பு நிலமானாய்  
தரவைக்கடலும்  
ரத்த ஆறும் கலந்து  
செம்மணியின் புதைகுழிகள்  
சதுப்பு நிலக் குழிகளாகின

யுத்தத்தின் கொடுரை தோற்றும்  
இன்று  
உலகமே கண்டு விட்டது  
சதுப்பு நிலத்தில்  
புதைந்த

எங்கள் சந்ததிகள்  
வரலாற்றையே  
உலக அரங்கில்  
காண்பித்திருக்கிறது

செம்மணியில் ஓடிய  
செங்குருதியால்  
செந்தமிழும் இரத்தத்தால்  
குளித்தெழுந்துள்ளது

எத்தனை புதைகுழிகள்  
எத்தனை கூக்குரல்கள்  
ஆயுத கலாச்சாரம்  
இன்னும் அடங்கவில்லை  
நாவில்

வெள்ளைத் துணிகளை  
கட்டிக்கொண்டு  
நெஞ்சில்  
இனத்தீய அல்லவா  
ஆதிக்கம் வளர்க்கிறது

இங்கு  
பகலில், இன ஒற்றுமை  
இரவில், இனவேற்றுமை  
கலாச்சாரமும்  
அரங்கேறுகிறது  
உதட்டில்  
புன்னைக்கையை ஓட்டிக்கொண்டுதான்  
நாட்டில் ஆட்சி நடக்கிறது

புதைகுழிகள்  
 தோண்டப்பட்டாலும்  
 எச்சங்கள்  
 மீட்கப்பட்டாலும்  
 இறுதியில்  
 தமிழினம், காணப் போவது என்ன?  
 நீதியின் முன் நிரபராதி  
 தூக்கிலிடப்படுகிறான்  
 அந்தி அவிழ்ந்ததும்  
 பந்திக்கும் இரை தேடுகிறது  
 ஆதிக்கம்

நாளை  
 புதைகுழிகளால்  
 எத்தனை செம்மணிகள்  
 சதுப்பு நிலமாகப் போகின்றன

தீயில் ஏரியும் தேசமே!  
 கேள்!  
 இப்பொழுதெல்லாம்  
 அடுப்பில்  
 விறகுகளுக்குப் பதிலாக  
 எலும்புக்கூடுகள் வைத்தே  
 தீழுட்டப்படுகிறது  
 ஏன் தெரியுமா?  
 அப்போது தான்  
 இன் வேற்றுமை  
 இன்னும் வேகுமாம்  
 மனச்சாட்சிகள்  
 உடைத்தெநியப்பட்டதனால் தான்  
 இத்தனை செம்மணிகள்  
 புதைந்தன.

தேவர்கள் வாழ்ந்தநாடு  
பேய்களின் ராஜ்ஜியமானது  
கல்லூரி மாணவிகளையே  
கற்பழிக்கும் கொடுரம்  
கொடிகட்டிப் பறக்கிறது

குனியப் பிரதேசத்தில்  
குக்குமமாய் புதைந்த  
கொடுமைகள்  
வரலாற்றின் பாதையில்  
வடுக்களை ஏற்படுத்திவிட்டது.

நிலவை ரசிப்பதங்கு  
வெளியில் வந்த போதும்  
நித்திரைப் பாயில்  
கிடந்த போதும் கூட  
காணாமல் போனவர்கள்  
கல்லறையானார்கள்



# நத்தவர் நத்தவி

அடிமைப் பட்ட இனத்தின் கோழும்  
அடக்கு முறையின் செவியில் ஏறும்

ஆடிக் காற்றின் வேகம் போலே  
ஆட்டம் காணும் ஆட்சி பீடம்

இரவைக் கிழித்து ஷெல்கள் வீழும்  
இளமைச் செல்வம் சிதைந்து போகும்

ஸனக் கொடுமை இனியும் வேண்டாம்  
ஸழ மண்ணே போர்கள் வேண்டாம்

உலகம் கண்டு வியந்ததின்று  
உரிமை கேட்கும் தமிழூக் கண்டு

ஊக்கம் தந்து உணர்வைக் கிள்ளி  
ஊமை வாழ்க்கை விலகச் செய்து

எரியும் தேசம் குளர்மை காண  
எரிமலையாலே கலைந்த வேஷம்

ஏழை வாழ்வை மலர்ந்திடச் செய்யும்  
ஏற்றும் கொண்டு கொடுமைகள் களையும்

ஒந்துமையாக சேர்ந்திடும் இனமே  
ஒளிவிடும் வாழ்வை நகர்த்திடும் நாளை

ஒசை இன்றி மலரும் மலராய்  
ஒலம் இன்றி போகும் ஒடம்



# கலைக்கப்பட்ட வேஷங்கள்

கிருஷாந்தி கொலையோடு  
 தூக்கம் மறந்தது  
 தமிழ் இனம்  
 “ஏக்கம் நிறைந்தவாழ்வு  
 இன்னும் உண்டோ?”  
 என்று அழுதது  
 தாக்கம் ஏற்படுத்திய  
 இளைஞர் கைதுகள்  
 தவித்த முயல் அடித்ததால்

அல்லோலம் அல்லோலம்  
 எங்கெங்கும் அல்லோலம்  
 முகத்திரை கிழிக்கப்பட்டது  
 கொடுமை என்று  
 முத்திரை குத்தப்பட்டது

செம்மணியில்  
 பலிபீடம் அமைத்து  
 அறுநாறு பலிகள்  
 அறவிடப்பட்ட தாம்  
 அரசவாணாலி தவிர  
 அனைத்தும் முனுமுனுத்தது  
 உரக்கச் சொல்லி  
 தீட்டின பத்திரிகைகள்

கள்ளத்தனத்தின்  
கபடம் கலைந்தது  
வேஷம் கலைந்த  
நரியின் நிலையாய்  
ஆதிக்கம் ஆனது

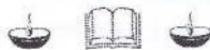
தும்பினால் கூட  
துப்பாக்கியை  
தயார் நிலையில் வைக்கும்  
அளவுக்கு  
யுத்தம் வக்கிரமானது

தூக்கமில்லை காரணம்  
செம்மணி, கனவில்  
செந்தமிழ் உரைக்கிறது  
செங்குருதி ஏந்தி  
கிண்ணத்தில் தருகிறது

கண்களில் இல்லை கண்ணீர்  
காற்றினில் இல்லை ஈரம் - கவிதை  
நாற்றினில் இல்லை சுவை  
கரைமோதவில்லை அலை  
ஏன்?  
தர்மம் புதையுண்டது  
இங்கு  
தண்ணீருக்குப் பஞ்சம் வந்தாலும்  
இரத்தம் குடிக்கலாம்

ஊர்க்குருவி ஒலம்  
 எட்டுத் திசையிலும்  
 எதிரொலித்தபோதும்  
 கிட்ட வந்து  
 உதவிக்கரம் நீட்ட  
 எத்தனை நாடுகள்  
 ஒடி வரும்

யுத்தத்தின்  
 கோரப் பசியை  
 இன்று தான்  
 உலகம் கண்டது  
 காலம் கடந்த ஞானமாய்  
 புள்ளி மீறிய கோலமாய்  
 படிதாண்டிய பத்தினியாய்  
 பல வாக்குறுதிகள் வந்தது  
 தோரோடு தோன் நின்று  
 துணையென்னும் தோன் கொடுக்க  
 மனமுணர்ந்த நாடுகள் உள்  
 மகிழ்வோடு நாமின்று  
 கலைக்கப்பட்ட வேழங்களை  
 ஆனாலும்  
 தவணை முறையில் அல்லாமல்  
 மொத்தமாய் காண்பிப்போம்  
 எங்கே!  
 தமிழனே எழுந்துவா!  
 கலைந்த வேழங்களை சேகரிப்போம்  
 காலத்துக்கு அவற்றை  
 உணர்த்தி வைப்போம்



# நாங்களே பதைகுழிகள்

அதிகாலையில் கேட்கும்  
ஆலய மணிலூசை  
ஆத்மாவின் ஆனந்தமாகியது

சலவைசெய்யப்பட்ட  
நிலவைப்போல்  
தமிழன் வாழ்க்கை  
இருந்ததொருகாலம்

சுருதி சேர்ந்த ராகங்களாய்  
சுகந்தம் வீசியது  
தமிழன் வாழ்வு

இதையெல்லாம்  
இல்லாது அழிக்கவே  
மூட்டப்பட்டது இனத்தீ  
அப்போது  
எவர்கையில்  
தீக்குச்சி இருந்தது

முதல் துப்பாக்கி  
வேட்டொலியோடு  
முழங்கிய போர்க்கோதெம்  
இன்றுவரை ஒயவில்லை

இராத்திரி வானின்  
ரகசியம் அறியும்  
கவிஞர் கூட  
ரத்தம் தோய்ந்து எழுதுகிறான்  
காணும் பலன் என்ன?  
நாங்களே

புதைகுழிகள் ஆகிறோம்  
அல்லிமொட்டுத்தாங்கி  
அசைந்து வந்த  
அணங்குகள் எல்லாம்  
ஆடையின்றி  
சாலையில் கிடந்தன

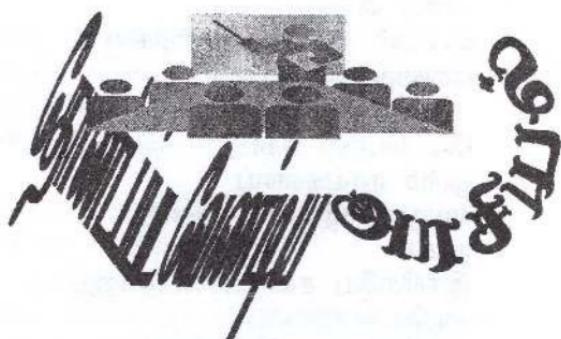
பேச்சுக்கு துவக்கம் செய்ய  
முச்சுக்கு வேட்டு  
முகவரி தொலைந்தது  
முன்னுரை எழுத முன்னமே  
தமிழன்  
பேச்சு நின்று போனது  
முன்மொழிந்த முடிகள் எல்லாம்  
முடங்கிப் போயின  
இன்று, நாம்  
முன்னுரைக்குப் பதிலாக  
பின்னுரை எழுதுகிறோம்

வாழ்க்கையின்  
மைல்கற்கள் உடைக்கப்பட்டு  
மறைவாக வெட்டப்படுகிறது  
எங்கள் புதைகுழிகள்

தையல் இல்லாமல்  
தொய்யல் அடையும்  
மனம் போய்  
மையல் இல்லாத வாழ்க்கை  
மனதை சிதைத்தது

வேட்டொலி கேட்டு  
ஒடும் நாய்களாய்  
எமது வாழ்க்கை ஆனது  
நரகம்  
இங்கேயே சமைக்கப்படுகிறது  
அதில்  
ஒவ்வொரு தமிழனுக்கும்  
சமபங்குண்டு





இனியும்  
தோண்டப்பட வேண்டியவை  
புதைகுழிகள் அல்ல  
அரசியல்

புல்லாங்குழல்க்கட  
யுத்தத்தால்  
முகாரியைத்தவிர  
வேறு ராகங்களை  
ஊத மறந்தது

முன்னில்லவைக்கட  
விழித்திருந்து பார்க்கமுடியாத  
வாழ்க்கை, வழக்காறானது

இது  
ஆட்சியில் குற்றமா?  
அரசியல் குற்றமா?  
அரசியலிலும் குற்றம்  
முதலில்  
தோண்டப்படவேண்டியது  
அரசியல் தான்

ஜம்பது ஆண்டுகால வரலாற்றில்  
இந்நாடு சாதித்தது என்ன?

இனவேற்றுமை பந்தலிட்டு  
யுத்தயாகம் செய்கிறது  
யாகத்தில் பலியிடப்படுவது  
அப்பாவி மக்களும் தான்

அரசியல்  
சீரான நதியாக இருந்திருந்தால்  
அமைதிப் பூங்காவாய்  
மாநி இருந்திருக்கும்  
இந்த நாடு

சகோதர சமத்துவம்  
இன்று  
துப்பாக்கி முனையிலே தான்  
பேணப்படுகிறது

சுந்தர ஸழநாட்டில்  
சொர்க்காபுரிகாண விழைந்த  
தமிழ் இனம்  
சுகூகாட்டையே  
கண்டு கொண்டிருக்கிறது

இங்கு  
பிணங்கள் ஏரிக்கப்படுவது  
குகூகாட்டில் மட்டுமல்ல

நறுமுல்லை பூத்திருந்த ஸழநாடு  
நரபலிகள் காண்கிறதே  
எதனால்?

எங்கள்  
சிறுமுல்லைத்தோட்டத்தில்  
சிங்காரித்த சிறார்களின்

கவினுள்ள காட்சிகள்  
எங்கே? எங்கே?

காதலியின் கூந்தலில்  
பூச்சுடி கவிதைபாடி  
கைகோர்த்து நடந்த  
பூங்காக்கள் எங்கே?

பூங்காவில் இளைப்பாற  
இசைவிருந்து வைக்கும்  
பூங்குயில்கள் எங்கே

நிலைமாறி உருமாறி  
நினைவில் கூட நிற்காமல்  
வழிமாறிப் போனதேவாழ்க்கை  
எதனால்?

ஆட்சியின் நாற்காலிகள்  
மாற்றப்பட வேண்டும்  
அதிகார மேலாதிக்கம்  
அடக்கப்படவேண்டும்  
ஆனாலும், முதலில்  
அரசியல் தோண்டப்படவேண்டும்





# பாடவேண்டிய முகாரி



பாடு புல்லாங்குழலே பாடு  
 பழந்தமிழ் வாழ்க்கையின்று  
 பாழாகிப்போனதேயென்று  
 பாடு புல்லாங்குழலேபாடு

கல்யாணி பாடும்  
 காட்டு மூங்கிலே  
 இன்று மட்டும்  
 முகாரி பாடும்

ழூக்களில் மோதி மோதி  
 யூப்பெய்திய கவிதைகளும்  
 பொன்மாலைப் பொழுதுகளில்  
 புகழாரம் சூட்டிய உறவுகளும்  
 கண்மூடிப் போனதேயென்று  
 காட்டு மூங்கிலே முகாரிபாடு

காற்றில் ஏறி கானம் பொழிந்து  
நிலவில் தூங்கி பனியில் குளித்து  
மலரில் ஆடைதினமும் நெய்த  
மங்கள வாழ்க்கை போனதேயென்று  
காட்டு மூங்கிலே முகாரிபாடு

பூங்காவில் புல்தரையில்  
காதலர்கள் சல்லாபம்  
கல்லறையானதே யென்று  
காட்டு மூங்கிலே முகாரிபாடு  
நீட்டி முழுக்கி முகாரிபாடு

ஏழையுண்ட பழஞ்சோற்றில்  
ஏன் வந்து நஞ்சு வீழ்ந்தது  
காலைமுதல் மாலைவரை  
பட்டினியாக்கி ஏன் கொன்றது  
காட்டு மூங்கிலே முகாரிபாடு  
இன்று மட்டும் முகாரிபாடு

தொட்டிலில் முல்லைக்கு  
தாலாட்டுப் பாடும் அன்னையும்  
தோள் மீதில் சுமந்து  
ஹர்காட்டும் அப்பனும்  
வாள் வீச்சில் மாண்டனரே யென்று  
காட்டு மூங்கிலே முகாரிபாடு

தரவைக் கடலும் வற்றிப்போகும்  
தமிழன் வாழ்வும் மாண்டு போகும்  
நாட்டில் என்றும் போர்கள் மூண்டால்  
நாளை கூட மாண்டு போகும்

வயலில் கூட பிணங்கள் காடும்  
வாடைக்காற்றும் நாற்றும் வீசும்  
ஆம் மண்ணின் மேன்மை கூட  
இரத்தக் கடலில் மூழ்குமென்று  
காட்டு மூங்கிலே முகாரிபாடு

வட்டமுகத்தில் பொட்டு வைத்து  
வாசல்தெளித்து கோலமிட்டு  
துளசிசுற்றி பசு பார்த்து  
கணவன்காலில் ஆசிபெற்று  
கண்ணில்தாவி ஒற்றியெடுக்கும்  
கண்ணியம் தவறா பெண்மைவாழ்ந்த  
புண்ணியம் சேர்ந்த புனித பூமி  
புயலில் சிக்கிய மாயம்கண்டு  
காட்டுமூங்கிலே முகாரிபாடு



# ஓ! தீபமே!



அடிவானில் விடவெள்ளியாய்  
உருமாறிப் போனவளே  
கிருாஷாந்தி  
நீ, ஒளிவிளக்கம்மா  
உலகுக்கு  
வேடங்களை எடுத்துரைத்த  
தீபமே!  
நீ அணைந்து விடவில்லை

அன்றொரு நாள் நாவற்குழியில்  
ஆமி உணகெடுக்கும் போது  
நீ அழுத சத்தம்  
இன்றும் வானில் உலாவுதம்மா

“ஜயோ!” என்றாயே  
“அம்மா” என்றாயே  
பற்றி இழுத்து - உன்  
ஆடைகிழித்து  
பாதகம் செய்ய  
பாவிகள்  
எப்படித் துணிந்தார்கள்  
கையெடுத்துக் கும்பிட்டு  
காலில் வீழ்ந்து  
மெய்யாக நீ அழுதபோது

பேய்கள்!  
சும்மா விட்டார்களா?  
ஒருவரா? இருவரா?  
எத்தனை பேர் குடித்தார்கள்  
உன் கற்பை

கறுப்பு நிலாவே!  
கல்லூரி மாணவியே  
கண்ணீரில் இரவுகள்  
கரைந்ததும் - சமும்  
செந்தீயில் இன்று  
வேகுதம்மா

ஆலை தள்ளிய  
கரும்புச்சக்கையாய்  
ஆக்கி உன்னை  
வேலை இல்லையென்று  
கொன்றார்களோ?

பாவிகளே!  
பலநாறு ஜென்மங்கள் எடுத்தாலும்  
உங்கள் பாவங்கள்  
கழுவப்படப் போவதில்லை

ஓ! தீபமே.....!  
புதைந்த உன்மைகள்  
உன்னால் வெளியானது  
அடக்குமுறையின் அரங்கேற்றும்  
சிதைந்தது  
ஆதிக்க முதுகில்  
பிரம்படி வீழ்ந்தது - அது  
அவனியில் எங்கும்  
அழகாய்க் கேட்டது

தமிழன்ததின் நிலையினை  
 தரணியெங்கும் பறைசாற்று  
 உயிர்கொடுத்த தங்கையே!  
 கண்ணகியால் மதுரை  
 ஏறிந்தது போல் - உன்  
 கண்ணீரால் ஆதிக்கம் ஏரிகிறது  
 ஈழத்தின் கண்ணகியே!  
 இதயத்தின் ஒளிவிளக்கே!  
 வாடாத மலர்குடி  
 தொழுகின்றோம்  
 வண்ணநிலவுக்கும்  
 உன்சேதி சொல்லுகின்றோம்

ஓ! தீபமே..... !

நீ  
 கண்ணீரால் எழுதப்பட்ட  
 காவியம்  
 காலத்தால் அழியாத ஓவியம்



# எங்கள் கல்லூரிமதுல்

கல்லறைமீதில் நாமிருந்து  
கண்ணீர் சொரிந்து பாடுகிறோம்  
கங்குல் போர்த்திய எம் வாழ்வை  
கலைந்திடச் செய்ய வேண்டுகிறோம்

கடந்து செல்லும் மேகங்களே – எங்கள்  
கதையைக்கொஞ்சம் கேளுங்கள்  
விலங்கு பூட்டிய எம் வாழ்க்கை  
விலங்குகள் வாழ்க்கை ஆனதே

பறந்து திரியும் பறவைக் கூட்டம்  
பாடல் சொல்லக் கேட்கிறோம்  
உடைந்து வீழ்ந்த எங்கள் வாழ்வை  
நினைந்து பாடக் கேட்கிறோம்

இளவேனில் பூத்த இனிய பொழுதினில்  
இன்கவி மீட்டிக் கொள்கிறோம்  
இராத்திரி வான்வெளி மாநாட்டில்  
ரகசியமாகச் சென்று பாடுகிறோம்

ஆவிகள் கூட்டத்தில் ஒரு தீர்மானம்  
ஆண்ட தமிழக்குலம் மீள வேண்டும்  
பாவிகள் வாழ்க்கை பலியாக வேண்டும்  
பல்லக்கேறி தமிழ் முடிகுடவேண்டும்

கல்லறைமீதில் பாடவைப்போம்  
காவியம் தன்னை யாத்துவைப்போம்  
கூரைகள் பியந்தனம் வாழ்க்கை - இனி  
மாறிட வேண்டும் பாடவைப்போம்



# இநுக்கில் ஆவீர்த்தங்கள்

## இராங்குறபா

காலங்கள் மரித்தபோது  
 கடவுளை துதித்த ஏழை  
 கோலங்கள் மாறியதென்ன  
 கூரைகள் ஏரிந்ததென்ன  
 பாவங்கள் என்று சொல்லி  
 பலநாடு உரைத்திருக்க  
 தாகங்கள் பாடுகின்றோம்  
 தமிழே! நீ வருவாய் என

அல்லி மலரும் இரவில்  
 அவிழ்ந்துவரும் வெண்ணிலவு  
 துள்ளிவரும் அலைக்கு  
 தோகை பிடித்த காலம்  
 சொல்லி இனி வருமோ  
 சோகங்கள் குழந்தளம்  
 சள்ளிவிறகு வாழ்க்கையில்  
 சோதனைகள் வந்ததே ஆயிரம்

ஏணையில் தாலாட்டுக்கேட்டு  
 எளிமையானவாழ்க்கை சென்று  
 வீணையில் இசைமீட்டி  
 விளையாடித்தமிழ்ப்பா கூறி  
 பாணையில் பொங்கல் வைத்த  
 பழந்தமிழ் வாழ்க்கையின்று

சாலையில் சரிந்து வீழ்ந்தது  
 சாக்காட்டில் தவிக்கலாச்சே  
 எத்தனை கலைகள் பிசைந்து  
 சொப்பனமாய் அமைந்த வாழ்க்கை  
 வந்தனை செய்ய வழியில்லை  
 வாழ்ந்ததுக்குற துணிவில்லை  
 சந்தணக்காற்றின் ஈரம்போய்  
 செந்தணல் காற்று வீசுதே  
 கொன்றனபேய்கள் என்று  
 வெங்களாம் நானை சொல்லுமே

அப்பனை அடித்துக் கொன்றதாய்  
 அம்மையும் சொன்னாள் கேட்டோம்  
 அக்காவின் கற்பைத்தின்றபோது  
 “யார்டா” என்று கேட்டோம்  
 எக்காலும் பொறுக்கமாட்டோம்  
 ஏந்துங்கள் வாளென்று சொல்வோம்  
 இக்காலம் எமதாக வேண்டும்  
 இளவேனில் பூப்புக்க வேண்டும்





கல்லறைக்கவி பாடுகிறோம் - காற்றில்  
முகவரி தொலைத்து தேடுகிறோம்  
சந்தணத்தமிழில் பாட்டிசைத்து  
கல்லறையீதில் குடுகிறோம்

அலைவந்து கால்களில் சலங்கையிட்டு  
சுதி சொல்லிப் போகும் பின்னாலே  
அதைக்கண்டுதென்றல் பாட்டிசைத்து  
அழகாகச்சுடும் மலர்போலே

இதுகண்டு நெஞ்சம் குளிர்கண்டகாலம்  
இளைநஞ்சில் ஓரம் இருக்கிறது இன்னும்  
மனமின்று சுகவாழ்வில் இல்லை - அதனால்  
தினமிங்கு பாடுகிறோம் கல்லறைக்கவி

மொழிபிசைந்து பாடல் சொல்லி  
முத்தாரம் பூட்டி நல்ல – வித்தார  
மயில்போல் விளங்கிய எம் வாழ்க்கை  
வளையோசை கேட்கா வீடானது

தென்னாங் கீற்றுக்கிடையிலாடும்  
தென்றல் கூட இன்று எம்  
கண்ணின் ஈரம் கேட்கிறது  
கல்லறைக் கவிபாடுகிறது

முத்தில் இழைத்த கம்பளமாய்  
முன்னாறு நிலவுபொழிந்த வாழ்க்கை  
ஸ்ர்ச்சையாகிப்போனதே  
முன்னே பாடு கல்லறைக்கவி

அலைகுழிந்த அழகான நாட்டில்  
தினம் இங்கு கோரங்கள் தீண்டுது  
திருப்பிய இடமெல்லாம் பின்வாடைவீச்து  
தீர்ப்பு வராதாவென்று மனம் ஏங்குது

எத்தனை சோகங்கள் கண்டோம்  
எத்தனை காயங்கள்பட்டோம்  
இத்தனை மாற்றங்கள் கண்டபின்னும்  
கல்லறைக்கவி பாடுகிறோம்





மெனனித்துப்போன  
எங்கள் வாழ்வை  
மறக்க முடியாத சம்பவங்களால்  
நினைவு கூறுகிறோம்

அழிக்கப்பட்ட  
வரலாற்றின் பக்கங்களை  
அடிமனதில்  
சரம் இருக்கும்வரை  
மறக்க மாட்டோம்

நான்கு சட்டங்களுக்குள்  
அடங்கிய ஓவியம்போல்  
எங்கள் ஆசைகள்  
அடங்கிப் போனதை எண்ணி  
என்  
பேனா சிந்திய மைதான்

சிதைந்த சிற்பங்களுக்கான  
தூரிகையானது

புதிய நூற்றாண்டில்  
பூபாளம் பாடவேண்டிய  
நீலக்குயில்  
ரோஜாவின் பிடிவாதத்தால்

எரிமலை அணைக்க  
தண்ணீர் சுமந்த தென்றலாய்  
ஆசையை அடைமானம் வைத்து

ஆடி மாதத்துக்குளம்போல்  
நம்பிக்கை வந்திப்போன  
மனிதர்களாய்  
மெளனத்துயில் கொள்கிறோம்

இது  
இரண்டு தலையணை  
கொண்டணைத்து  
விழிமுடும்  
கனவுத்தாக்கமில்லை  
இருநூறு கோடி நிலவின்  
கவிதைத் தூறவுமில்லை  
தலையறுத்த சேவலாய்  
தவிக்கும் இதயங்களின்  
மெளனத்துயில்

கலைந்து போன  
எம் கனவுகளால்  
நாம் கட்டமுனைவது  
தாஜ்மஹால் அல்ல  
மண்குடிசைதான்

புத்தாயிரமாண்டே!  
மாளிகைக்கட்ட  
வசதி இல்லையென்று  
காதலனை தூக்கி எறியும்

காதலாக அல்லாமல்  
 மண்குடிசை ஏழைகளுக்கு  
 மாற்றும் ஒன்றுதா?  
 மெளனமாக கேட்பது இதுதான்  
 பாடலையும் மறந்தது

கசங்கிய காதல்போல்  
 உடைந்த கண்ணீரால்  
 கறைபாடிந்த வாழ்க்கையின்  
 கரைகளை  
 அணைத்துச் செல்கிறது  
 மெளனத்துயில்

இன்னும்  
 இழப்பதற்கு எதுவுமில்லை  
 இனியும்  
 இழப்பதற்கு தயாரில்லை  
 உள்ளத்தை  
 திறந்து காட்டும்  
 மலர்கள் போன்று  
 பறவைக்குரிய சுதந்திரம்  
 பேனாவுக்கு உண்டு  
 பேனாவின் வீச்சால்  
 நாளைய விழியல்  
 எங்கள்  
 மெளனத்துயில் கலையப்படலாம்





# என் பேணாவில் இருந்து

முழு நெல்லி இலைபோல  
 எனை மெல்லக் கவரும்  
 கலைவண்ணத்தமிழே!  
 இசைகொஞ்சம்  
 நான் கலந்து  
 ஒரு பாடல் பாடவா – என்  
 இளவேணில் நீயென்று  
 பூச்சுடவா

மனமெங்கும் பூரிப்பில்  
 மடைதிறந்து பாயும்  
 புதுவெள்ளத் தமிழே!  
 புத்தாயிரமாண்டில்  
 கண் மலர்ந்து  
 கவி கொஞ்சம் தீட்டி  
 பாடுகிறேன்

“உன்  
 பார்வையின் நிழல் பட்டு – “நான்  
 பாடித்திரிந்தேன்றி  
 பள்ளி வேளையில்”

என்று பாடிய  
காதலன் கூட  
புத்தாயிரமாண்டில்  
புதியவிடியலில் குளித்தெழுட்டும்

“உன் மாடத்து  
ஜன்னலில் கம்பிகளில்  
எண்ண ஓட்டங்களால்  
வெள்ளிமுலாம் பூச்சிக்ரேன்”  
என்று புலம்பும் புலவன் கூட  
புத்தாயிரமாண்டில்  
புதுமைக் கவிதை தீட்டட்டும்

மழையில்நனையும்  
குருவிகளாய் - காதல்  
மழையில் நனையும்  
மனங்கள் எல்லாம்  
மெளனத்துயிலின்  
நிலை உணர்ந்து  
மனதில் ஈரம் பாச்சட்டும்

நாவலின் நிழலிலே  
காதல் கொண்டவள்  
இராத்திரி வெள்ளிகளில்  
ஆடைநெய்து  
அர்த்தஜாமத்தில்  
அவிழ்த்துவிட்டாள்  
மோகன ராத்திரியே!  
நீ, மீண்டும்  
மலரவேண்டும்  
புத்தாயிரமாண்டின்  
பூப்பறிக்க  
பத்தாயிரம் கவிதை  
பாடி உன்னை  
வரவேற்கிறேன்

என்

ஆசையின் கட்டுமானம்  
காகிதங்களில்  
சிறகுவிரித்தபோது  
கரைந்தேன் கானல்என்  
உணர்ந்தேன்  
ஆனாலும்  
புத்தாயிரமாண்டில்  
மெளனத்துயில் கலைந்து  
என்  
வாசல் தெளிக்கும் சங்கீதம்  
கேட்குமென காக்கிறேன்

ஒரு பூங்காற்றின்  
சங்கீதம் சுவாசிக்க - இந்த  
புல்வெளி  
பன்னீர்க்குடம் சுமக்கிறது  
மேகத்தின் அசைவில்  
ஜாமத்து நிலாக்கூட  
தாவணி நீக்கிய  
பெளரணமியாகியது  
இலைகளின் உரசலில்  
இசையின் இனிமை  
கிளைகளில் அமர்ந்த  
பூங்குயிலால்  
கெளவுமாகிறது  
இது  
புதியவிழியலின்  
பூபாளம்





கதந்திரத்தையோ அல்லது சமத்துவத்தையோ என்ற பற்றத்திக்க வேண்டிய நாங்கள் வாழ்வா, சூவா என்கின்ற இருதலைக் கொள்ளி எறும்பின் நிலைக்குள் நின்று கொண்டு வாழ்வைக் கரைக்க வேண்டியுள்ளது. இனத்துவசமும், அரசியல் அதிக்கமும் எம்மை மென்னப் பண்பாட்டிற்குள் முடக்கிக் கொண்டதே தவிர உள்ளக் கொதிர்ப்புக்களும் உணர்வுப் பிழம்புகளும் எங்களைச் சுட்டிட்டத் தனவே தவிர உலகிற்கு எங்களை உணர்த்த வில்லை அடிமை கன் அவர்ப்பாம் அற்ப ஆசைகள் கூட எம்மை அரவணைத்ததில்லை. ஏனெனில் துண்பங்களினதும் கொடுமைகளினதும் ஆட்சியில் நாம் மரத்துப் போன பிரதைகளாகி விட்டோம்.

இந்நிலையில் எம் கறைபடிந்த அத்தியாயங்களைகளுத்தின் நாலகங்களுக்குள் முடக்கிவிட வேண்டும் என்கின்ற ஆசையும், சமுதாயத்தின் ஒட்டுமொத்த மக்களின் தபங்களையும் உணர்வுகளையும் செப்பன்ட்டு உதிர்ப்பேணவால் காலத்தின் பக்கங்களுக்கு எழுதப்பட்ட சாசனமாகவே 'மென்னத்துயில்' வெளிவருகிறது.

‘ஒரு கவிஞர் என்பவன்  
 ‘உள்ளத் தறும்புகளுக்கு  
 உணர்வுகளை ஏற்றடம் கொடுத்து  
 உயிலைந்திக்க முயல்யவன்’ ஆவரன்.

எம் உள்ளங்கள் கண்ட தடங்களிற்கும், கறைகளிற்கும் அவன் தன் உணர்வுகளை எம்மை நீடிக்கச் செய்ய, எமது வரலாற்றை நீடிக்கச் செய்ய முயன்ற பலன் தன்,

‘மென்னத்துயில்’ என்கின்ற இந்தக் கவிதைத் தொருதியை எழுத இனத்திற்குத் தந்திருக்கிறது

மன்னுக்குள்ளே முடக்கப்பட்ட எங்களின்  
கதைகளை இவன் உரவிமற்ற கண்டு  
கொள்ளவில்லை. மன்னில் உரிமை கேட்ட  
நாம் மன்னுக்குள் அல்லவா எமக்கு  
சுதந்திரத்தைத் தந்தது. சேடை போன  
எழுத இனத்தின் வரதை என்றும் எங்கும்  
உலவவேண்டும்; கமைகள் குறந்த  
இதயங்கள் எல்லாம் இனி  
இனைப்பறவேண்டும்; என்ற தூண்டுதலின்  
பேரிலும் இவ்வினம் கவிஞரை  
உணர்ச்சிப்பற்றுமிக்க இந்தக் காவியத்தை  
வரப்போகின்ற வரலற்றிற்கு ஒப்படைக்கத்  
தூண்டியிருக்கிறது.

எங்களுக்காக கவரசித்த இவனின் வரிகளுக்கு வாழ்த்துப்பா பாடுவதற்காக இது எழுதப்பட்டதன்ற இந்த வரிகளின் உறவுமல்கள் இதயத்தின் இரைச்சல்களுக்கு முற்றுப் புனர் வைக்கும் என்ற நம்பிக்கையின் பேரிலே இதன் உயில் பற்றி எழுதத் தான் தியது. இனத்த் தூப்ர விட்டு எரிவதற்கு உயிர்த்தாறிகளையே எம்மால் ஓய்ப்படைக்க முடிந்திருக்கிறது.

மாஞ் பொருளைப் பாடுவதில் வல்ல  
இனம் இன்று மாஞ் பொருளாகி விட்டது.  
என்பது தான் விநோதம்.

'நன்னிரவ்வரம் .....  
எங்கள் வரலாறுகளை  
கல், உலோகம் போன்றவற்றில்  
பெறித்து வைத்தார்கள்  
ஆனால் இப்போ(து).....  
எங்கள் மண்டையோருகளை அல்லவா  
சாசனமரக்குகிறார்கள்.  
ஏனெனில் .....?  
காலம் காலமாக காவு போகாமல்  
கவனமாய் இதுப்பதற்கு! .....

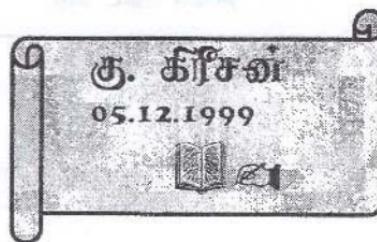
அகவே இப்படைப்பு,

'மரணத்தில் உயில்களையே  
மெளனத்து உயில்களாக்கி  
மரித்துப் போனவர்களின் மெளனத்துயில்'

இனச் சமுத்திரத்தின் மத்தியிலே ஓர் எரிமலை வெட்டத்துள்ளது. நிச்சயம் அது கரைகளை சேதப்படுத்தும் என்பதில் ஐயவில்லை.

மென்னத்துயில் எழுதிய படைப்பாளர் மென்மேலும் பல அங்கங்களைத் தந்து வளரவேண்டும் என மனதிறைவோடு வாழ்த்தி அமைகிறேன்.

‘வாழ்க தமிழ், வளர்க கலை’



oooooooooooooooooooo

### **கங்கை**

ஓ(1) செற் கொம்பியுட்டர் பிறின்ட்  
(பிரவுன் விநிக்கு அருகுமையில்).  
நால்வர் ஹோட் யார்.









ருமிளோடு கவியப்பட  
கருயோடு அலை மொதும்  
அழகான நேசமிது - வரும்  
நார்தால தானிது  
மயிலோடு மாளட  
மற்றுமிழன் கவியாடும்  
மாண்பான வேநுமிது - பெரும்  
நொங்டாட் காலமெது  
கவியோடு உறவாட  
கருமெந்தும் போன்கள்  
கண்ணிராய் ரெப்பிள்ர்சீ - கழும்  
செந்நீரால் நவைகின்றதே  
நமிடோடு நாம் சேர வேண்டும் - அந்த  
நாம் மீறினில் விழிட்டு வேண்டும்  
இனிநாவ நேசமது மலரும்.

